

Midnattssroppet

Nummer 12-13 • 1981 • Årgång 22 • Pris 5:50

Maranata-Du, vår Herre, kom!

Arne Imsen:

SÄKERHETSRIISK farligare än nazismen?

Sid. 4-5

KALABALIK I OSLO

Temamöten om homosexualitet
brutalt stoppade

Sid. 2-3 och mitten

Tumult och striptease på väckelsemöte

Text: Maj-Christine Ögren
Foto: Tommy Jacobsson

1. Polis och striptease utanför möteslokalen i Folkets Hus, Oslo.
2. Arne Imsen i samtal med polisen som också fick bilda eskort för mötesarrangörerna ut ur Folkets Hus.
3. Situationen ute på gatan var upphetsad in till pöbelstämning.
4. Karen-Christine Friele, och Høyres stortingsrepresentant Wenche Lowzow ledde demonstranterna mot temamötena om homosexualitet.
5. Demonstranterna sprängde glasdörren så glassplittret yrde.
6. "Jesus älskar alla bögar", "Pärlor åt svinen". Slagorden haglade när Arne Imsen försökte tala.

OSLO (Midnattsropet)
Tumultartade scener
 utspelades i Oslo,
 när Arne Imsen på in-
 bjudan av Pilgrims-
 folket behandlade
 frågan om bibelns
 syn på homosexuali-
 tet. Ett 50-tal homo-
 sexuella genomförde
 en rad störande de-
 monstrationer under
 mötena i Folkets
 Hus för att till varje
 pris sabotera dem.

Första möteskvällen över-
 fölls Arne Imsen mitt under på-
 gående möte av tre män i kvin-
 nokläder och groteskt sminka-
 de. De slog honom i huvudet
 med sina handväskor och spar-
 kade honom.

Arne Imsen blev också an-
 mäld för Riksadvokaten,
 Norges motsvarighet till riks-
 åklagaren, för en traktat som
 delats ut på offentliga platser. I
 traktaten beskrev Imsen den
 homosexuella rörelsens demo-
 raliserande verkan och de all-
 varliga faror som följt på den
 nya antidiskrimineringslagen.
 Lagen, som skall förbjuda disk-
 riminering av homosexuella,
 har i praktiken avskaffat all yt-
 randefrihet ifråga om homosex-
 ualitet i Norge.

Ren striptease

Det blev ren striptease i mötet i
 Oslo. Chockade mötesbesöka-
 re sprang iväg då de tre männen
 i kvinnokläder seglade in i den
 proppfulla möteslokalen, vilt
 kastande pärlor omkring sig un-
 der det att de skrek:

— Pärlor till svinen, pärlor till
 svinen! Du är ett svin, Arne
 Imsen!

En av männen drog upp kjo-
 len och smekte sina könsorgan
 medan han förgäves försökte få
 Imsen att tappa fattningen. När
 det inte lyckades gick de fram
 till Imsen, slog honom i huvudet
 med sina handväskor och spar-
 kade honom på benen.

Några skador uppstod inte,
 men Imsen blev ganska omtum-
 lad av den brutala behandlingen.
 Polisen hade då kommit till
 platsen och demonstranterna
 avhystes. Mötet fortsatte men
 på ett ganska kaotiskt sätt.

Glåpord

På lördagskvällen hade de ho-
 mosexuella fått förstärkning.
 Så fort Imsen öppnade munnen

fort. sid. 14

Arne Imsen:

Rörelse för sann frigörelse eller säkerhetsrisk farligare än nazismen?

Del 1.

RFSL:S LOKALAVDELNING i Malmö har i ett brev till Västerångskyrkan i samma stad sökt utröna församlingens inställning till de homosexuella. Orsaken är att lokalavdelningen anser sig representera diskriminerade människor, som hårt drabbas av kränkande uttalanden ända till hets mot folkgrupp. Dessa otäcka angrepp påstås komma i huvudsak från frikyrkliga belackare. Baptistförsamlingen var emellertid inte det forum, som kunde tänkas enas om ett uttalande av den karaktär RFSL tydligen önskade, menade åtminstone dess ordförande i ett svarsbrev, ty principiella och praktiska skäl tillåter inte församlingen att med majoritetsbeslut fastslå vad församlingsmedlemmarna ska tro eller tycka i frågor av det ena eller det andra slaget. Brevet stannade följaktligen hos baptistförsamlingens styrelse. Ej heller den orkade med att prestera ett gemensamt uttalande, som markerade ställningstagande för de homosexuella mot de protesterande vännerna i frikyrkan.

FÖRSAMLINGENS ORDFÖRANDE är dock en godhjärtad man med vid famn för trängda och bekymrade medmänniskor. Han har för övrigt ganska nyligen i en bok lyft fram de handikappades påtvingade isolering och torka med ytterst begränsade möjligheter till normalt mänskligt samliv. Denne kultiverade och sympatiska herre kunde inte tänka sig att brevet skulle läggas till handlingarna och försvinna i glömska obesvarat och oengagerat. Nej, för honom var ett initiativ helt självklart. Han antog därför själv utmaningen och skrev ett svar å sina egna vägnar formulerat så att de flesta i församlingen kunde underteckna det. Det blev onekligen ett intressant dokument präglad av baptistens mångåriga verksamhet i en sekulariserad massmediamångmiljö såsom radioman och TV-producent. Två decennier utan yrkesdeformation är väl en omöjlighet, så det får väl också räknas in i en helhetsbedömning av några ganska märkliga uttalanden från en man i aktiv tjänst inom förvärvs- och föreningsliv. För RFSL har säkerligen den aktive medlemmen Bengt Roslund, baptist och TV-producent mycket stort PR-värde... RFSL:s lokalavdelning i Malmö har all anledning att vara stolt över framgången.

DET HAR FÖRVISSO INTE varit så lätt för den homosexuella rörelsen att hitta prominenta kristna personligheter på lokal- och riksplan redo att ge dess pågående befrielsekamp sitt så eftertraktade stöd och sin välsignelse. Biskop Ingmar Ström och pastor primarius Ludvig Jönsson och en tredje statskyrkoprofil från Malmö har officiellt stått för den statliga kyrkans manövreringskonst i relationerna till den alltmer militanta homosexuella rörelsen. Frikyrkliga språkrör har varit mycket fåordiga och lågmälda. De har tydligen valt att figurera såsom anonyma åskådare eller pandedeltagare i en

och annan hemlighållen expertdebatt. Den homosexuella rörelsens infiltrationstaktik har inte firat några lysande framgångar trots den dåliga beredskap och mycket perforerade stridsmoral som man överallt konfronteras med i svensk frikyrklighet. Men denne frikyrkliga TV-kändis bröt isen då han publicerade sitt svarsbrev till RFSL i Malmö i ett församlingsblad utgivet av Västerångskyrkan. Det är en tung och inflytelserik publicist, som förtroligt argumenterar för medmänsklig förståelse för de homosexuellas situation.

GENOM SINA MÅNGÅRIGA erfarenheter i offentlighetens ljus, utvidgade kontakter med alla möjliga skikt och typer av människor på alla nivåer och i alla religiösa och profana fraktioner, är han väl rustad för uppdraget. I denna sin tjänst har gode brodern blivit alltmer allergisk mot sextabun, ortodoxi och fundamentalism, och här finner han verklig anledning att tillrättavisa eller smått förlöjliga motståndarna i diateknade niddbilder. Medan han däremot slösar fina ord, vänliga tankar och ömsinta känslor för de som utpekats såsom hotade, förföljda eller rent av skövade i förment missriktat nit, med primitiv biblicism och oresonabel moralism. Denne väletablerade författare, som verkar så anspråkslös och timid, så enkel och helgjuten i sin framtoning, menar säkerligen så innerligt väl med det han säger såsom tröstande ord till förtryckta. Men hans agerande är helt riskfritt. Det får nämligen aldrig några konsekvenser vare sig på det ena eller det andra området av tillvaron. Hans grundmurade förankring i en välrenommerad frikyrka är på intet sätt äventyrad av de små irritationer hans till synes frikostiga och frispråkiga uttalanden åstadkommer. Axelklappar, gester och handtryckningar är vanligtvis till intet förpliktande, professionella modeller väl beprövade och garanterat utan några risker eller förluster. Tvärtom, de ger mervärde helt utan personliga uppoffringar. Bengt Roslund är filantrop men vältränad och välorienterad i landskapet och vet exakt den nya tidens alla tabubelagda områden. Han är visst inte profilös men kan artikulera och balansera avvikande eller självständiga åsikter så disciplinerat och med gester och tonfall så behagligt, att de mer roar och lugnar än stör och provocerar. Inom mina briser där denne livskonstnär rör sig. Den homosexuella rörelsen behöver baptisten och TV-producenten Bengt Roslund. Etablissemangen förgylles genom sådana lysande personligheter och frikyrkighetens image såsom ansvarsmedveten folkrörelse befästs genom män med just den läggningen, resningen och kombinationsförmågan, och han finns i nyckelpositioner inom alla samhällsliga områden där det utövas makt i synliga eller osynliga former. Och de anser sig uppenbarligen utvalda och speciellt befullmäktigade att etablera kontakter för förhandlingar och närmanden mellan frikyrkorörelsen och andra folkrörelser såsom senast till ar-

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08 / 23 52 30

Utkommer med 16 nr om året.
Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 60:-, Halvår 32:-, Kvartal 17:-. Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang"; d.v.s. prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-tryck, Bromma 1981

betarrörelsen, idrottsrörelsen och nu den homosexuella rörelsen.

DENNE REPRESENTANT FÖR modern baptism är ambitiös med etiska krav på fullödiga insatser och vill gärna aktualisera frågor som andra av feighet eller bekvämlighet sopar under mattan. Han är inte ängslig för att ta ett nappatag med motståndare framför allt om han vet att det uppbådade motståndet i huvudsak är fullt begripliga men alltid lika tråkiga reminiscenser från förfluten tid. Det gäller att ha tålamod, ty det finns en belastning man i stort sett får dras med tills det försvinner helt naturligt i ett generationsbyte. Uppfostran och hävd har exempelvis syndpräglat själva ordet homosexuell och därigenom givit det låg valör med dålig klang i en äldre generations föreställningsvärld. Den fördömande attityden kan härledas från svunna tider med stor okunnighet och fundamentalistisk bibelsyn. Man bör vara väl medveten om dessa förhållanden utan att resignera inför ett i och för sig oacceptabelt status quo. Ansatserna att hitta botemedel mot all trångsynthet och inkräkthet i statiska reservat får absolut inte upphöra. Med vision och det moderna evangeliets dynamiska kraft får man gå till verket i former och inom ramar som vår situation skapar. I allt måste man vara rörlig och beredd på omvärdering och omställning utan fixerade dogmer och människoförakt. Sålunda bör man öppna dörrarna och hitta vägarna till församlingssamfund utan förödmjukande omvändelsebehandling av homosexuella. Fria och myndiga människor får inte kränkas i kyrkan genom närgången granskning av livsform och prövning av trosföreställningar eller i övrigt etiketteras i värderande kategorier. Evangeliet är fritt och för intet, varför det är helt i evangeliets kärlek och anda att bevilja homosexuella par medlemskap i den kristna församlingen, initiera deras samlevnad i äktenskapliga former med böner och utfästelser om Guds välsignelse, ordinera homosexuella till ungdomsledare, missionärer och pastorer eller andra församlingstjänster. Ja, så doserar vänskapligt och förbindligt denne portalfigur ord, ideal och målsättningar i uttalanden distribuerade av Gay Radio i Stockholm. Allt detta är möjligen helt självklart för en modern baptism med en förment positiv livssyn. Processen kommer att gå allt vidare i alla kyrkor i alltmer strömlinjeformade mönster med aktivt bistånd av alla rara, snälla, välvilliga, milda, mjuka, positiva, bildade, toleranta, humana, mediala, ekumeniska, karismatiska, sköna och världstillvända krafter! Föräldraskap genom adoption kan emellertid inte anförtrös samboende par av samma kön. Omsorgen om barnen sätter av någon svårförklarlig orsak definitivt stopp för ett sådant onaturligt alternativ. Perspektivet krymps helt ologiskt och inkonsekvent, en något chockartad reservation, som på ett ögonblick förvandlar den imponerande taburöjningen och terapin till ett oansvarigt experiment, ett övermodigt spel med andras tro och bibelsyn såsom kalkylerad insats.

DEN HOMOSEXUELLA RÖRELSEN har fått ett betydelsefullt språkkråk i visionären Bengt Roslund. Han är egentligen upphovsmannen till dessa ögonkast in i historiens backspegel och konstruktören för några framtida riktmärken och linjer. För honom handlar det ofta och mycket om gemenskap, förståelse, ömhet och kärlek och han är en utomordentligt väl vald representant för modern kristenhet. Medelklass, välorganiserad, oberoende, religiös, tjänsteman, funktionär, välbärgad, borgerlig, skolad, nyckelperson och inflytelserik över anonyma skaror människor med hans ideal. Här blir han mer ett kollektivt begrepp genom de symbolvärden han personifierar. Men vem är egentligen denne Bengt Roslund, och vad är det för verksamhet han bedriver? Är han i all sin aningslöshet och oskuldsfulla iver ett omedvetet medium för en avancerad koppleriverksamhet han själv inte förstår eller förmår analysera eftersom den organiseras på ett plan där han fortfarande pryar? Kan hundrafemtio baptister i Malmö ställa upp bakom hans koketta uttalanden, självvalda metoder och spekulativa temadagar? Bengt Roslund konspirerar inte. Han är belevad, klok och balanserad och behöver förvisso inte operera som rebell i terrängen. Han har resurser och behärskar psykologin, tekniken och informationen. Han är inte förföljd eller trakasserad, men vad be-

tyder det då, att en man med hans bakgrund och nuvarande position i förtjusande manlig omsorg sofistikerat och lite gråtmilt generellt trycker de homosexuella in i sin faderliga famn och garanterar dem ingång i Guds rike utan särskild omvändelsebehandling? Är det evangelium, enögd självöverskattning eller blind förstrockelse?

MISSIONSPASTORN BENGT LORENTZI, självavårdare för 300 missionsförbundare i Eskilstuna, assisterar sin namne, åsiktsfrände, och vapenbroder i Malmö teologiskt med bibel-kritiska definitioner och tolkningar, elegant utsmyckade med beteendevetenskapliga termer. Charmfullt och värmande talar han ut om sina allvarliga bekymmer om de homosexuella i den hårt kritiserade kristna rikstidningen Dagen. Men trots all välvilja mynnar hans sympatiska visdom endast ut i några sufflerade teser, lika effektiva som terapi för hans skyddslingar som aptitretande maränger för barn, med diabetes. Blir de homosexuellas situation bättre om det djupt rotade motståndet mot homosexualitet hos frikyrkofolket på ett eller annat sätt övervinnes och vägen till församlingssamfund breddas genom att ställa den fundamentalistiska bibeltron i skamvrån? Försvinner anklagelserna om man lyckas indoktrinera de homosexuella till att sätta sin tilltro till den moderna biologiska bibelförvrängning, som för att göra sig trovärdig måste laborera med oförenliga motsättningar mellan Jesus och Paulus?

TILL DESSA OCH ANDRA frågor återkommer Midnattsropet på denna sida i nästa nummer. Men redan nu kan det sägas att den idyll uppbyggd på kärlek och ömsesidig respekt Bengt Roslund säger sig funnit bland några homosexuella i sin närmaste omgivning helt förbleknar i den spegling övriga sidor av detta nummer ger i beskrivningen av de organiserade sabotage den homosexuella rörelsen i Oslo, fegt, rått och brutalt riktade mot den norska huvudstadens förmodligen minsta och yngsta församlings genuint evangeliska mötesverksamhet helt nyligen. Den homosexuella rörelsen är en säkerhetsrisk, långt farligare för en nation än den fruktade nazismen någonsin har varit eller kommer att bli. Inkörsporten till enskilda och kollektiva tragedier. Den bär genom sin tillbytta onatur katastrofen i sin perverseggande barm.

forts. nästa nr.

Midnattsropet

Ur innehållet nästa gång:

Stort julnummer

Möt Gustaf Beling, f d häradsdomare. Spännande intervju från ett händelserikt liv.

Vad tror pastorer och präster om framtiden?

Intressant utfrågning av religiösa ledare.

Åter kritiskt i Mellanöstern

Gunno Andersson gör en profetisk utblick.

Ett samhälle i samhället

Arne Björkman fortsätter berätta om en ovanlig baptistförsamling som väckte myndigheters nas vrede.

Arne Imsen fortsätter analysera den homosexuella rörelsen.

Det finns knappast någon generation tidigare i historien som skuldsatt sig så förfärligt som vår. Vi har skuld upp över öronen inte bara i ekonomiskt avseende, utan även i moraliskt. Vi har skuld emot människor i andra världsdelar, emot barn och vuxna över hela vår jord och emot människor på vår egen kontinent och i vårt eget land.

Det finns ingen generation före vår som på ett så förödande sätt förstört sina möjligheter att existera. Ändå har ingen generation tidigare fått så enorma resurser att förvalta. Jag tänker då inte bara på de resurser som kan taxeras i klingande valuta eller mätas i exakt statistik. Jag tänker på den oerhörda fond av tro, kärlek och offervilja, som vi fått i arv från de många generationer män och kvinnor, vars stora mål i livet varit att söka Guds rike först och främst. I böner och åkallan tjänade de Herren. Sitt pund förvaltade de genom att odla den mark som de ägde och älska det fosterland som de beskyddade. Genom försakelse, offervilja, mod och nybyggarnit byggde de upp landet. Deras beredvillighet till arbetsinsatser var så stor att det för dem aldrig var tal om de skulle

förnöjsamhet eller tacksamhet. Tvärtom har vi i renodlad egoism förslösat resurserna och deformerat tillgångarna så att vi idag kan ana med vilken förskräckelse allt måste sluta. Den största olycka som drabbat vårt land, är, att den renodlade materialismen, som filosofi eller livsstil, fått sin legitimation och auktorisation av kristna, som i stället för att protestera bejakat slöseriet och egoismen och, för att inte säga, kristnat den. De har därmed förvandlat det kristna livet till kvalificerad hedendom och till ett mångguderier utan motstycke i historien. Om någon generation före oss tillbedit gudar av trä, hö och strå, så kan det i särdeles hög grad sägas om vår. Våra gudar av trä, hö och strå är teknik, byråkrati, stat och organisation, vilka fått ersätta sann gudsfruktan och personligt ansvar.

Blixtfotografi

I 2 Tim. 3 kan vi iakttä ett slags blixtfotografi av vår tid. Det är en historisk genomskärning, ett profetiskt panorama och en tidsanalys.

Vi läser:

"Men det må du veta att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma."

förhållandena, systemen, strukturerna, idéerna och filosofierna som orsak till ondskan i samhället. Bibelordet, som är sant, gör dock klart för oss att ondskan finns på närmare håll. Den finns nämligen hos människan själv. Det är dock inte främst den hämmade eller tuktrade människan, som exponerar denna ondskan utan den befriade människan. Hotet mot mänskligheten är den politiskt, ekonomiskt och intellektuellt frigjorda människan själv. Ju större resurser hon får i sina händer, desto farligare blir hon både för sin omgivning och sig själv. Fortast möjligt bör denna människa avslöjas och neutraliseras.

Att var sig själv nog är ingenting entydigt gott. Hela vårt liv måste baseras på gemenskap och beroende. Främst gäller det beroende till Gud, sedan beroende mellan makar, mellan föräldrar och barn, mellan syskon i samma familj och mellan vänner, grannar och släkt. Detta beroende fostrar och förädlar, därför att det lär oss att veta var gränserna för våra individuella möjligheter går.

Om våra möjligheter utvidgas utan att vi samtidigt tar ett större ansvar för egna och andras liv, kan vi lätt börja exploate-

Predikan av ARNE IMSEN

I de yttersta dagarna skall svåra tider komma, säger bibeln. Då tänker vi förmodligen på stora hinder som ska ligga i vägen för de kristna. Tvärtom handlar det om undanröjda hinder och forcerade spärar. Svårigheten är att vägvalet är så omständigt och komplicerat. Det finns så många utbud och alternativ. Samhället är så pluralistiskt, så demokratiskt och så normlöst. Det finns så många parallella möjligheter att leva sitt liv fram på.

ha fem, sex eller åtta timmars arbetsdag. De kunde arbeta ända upp till tio, tolv och femton timmar i sträck utan att klaga.

Vad har vi då gjort av denna omätliga förmögenhet av värden, som vi fått i arv och nu njuter frukten av? Till vår sorg måste vi konstatera att vi i stort sett förslösat dem, ja, fördärvat dem. Ju mer vi fått, desto mer har vi krävt. Vi har skaffat oss saker och ting som varit totalt onyttiga. Genom vår ohejdade förbrukning har vi slösat bort så enorma värden, att vår skuld blivit praktiskt taget obetalbar.

Vår skuld inför Gud är idag så stor att vi måste fråga oss vad skörden egentligen skall bli för vårt folk. Vi har visat varken

Observera uttrycket "svåra tider"! Med våra ramar och associationsbanor tänker vi förmodligen på stora hinder som blockerar våra möjligheter att genomföra vissa avsikter eller nå vissa mål. Då Paulus talar om "svåra tider" är det emellertid inte fråga om en mängd hinder som ligger i vägen. Tvärtom handlar det om undanröjda hinder och forcerade spärar. Svårigheterna består inte i att vägen är oframkomlig utan i att vägvalet är så omständigt och komplicerat. Det finns så många utbud och alternativ. Samhället är så pluralistiskt, så demokratiskt och så normlöst. Problemet består i att det finns så många parallella möjligheter att leva sitt liv fram på.

Vi moderna människor skyller ofta på

ra varandra och förvandlas till farliga maktmänniskor. Här ligger ett enormt problem, för om man genom politiska papper verkar för att upplösa alla beroendeförhållanden så att människor blir självständiga, inträffar samtidigt en mycket allvarlig maktförskjutning med förödande konsekvenser.

Själviskhet

Låt oss läsa bibeln och se vad som händer om alla beroendeförhållanden upplöses! Vi vänder oss åter till 2 Tim. 3 och ser hur Paulus beskriver den yttersta tidens människa!

"Ty människorna skola då vara själviska."

Vad är själviskhet? Jo, det är en speci-

ell slags frihet. Det är frihet från omsorg om andra. Att göra sig oberoende av andra är nämligen frihet. Det är demokrati som mognat till fulländning.

Den som är fri behöver inte tänka på någon annan än sig själv. Man arbetar, betalar sin skatt och får tillbaka den i form av en välorganiserad samhällsservice. Var och en betalar sin tribut, det blir ett utbyte av olika tjänster och så småningom leder det fram till att var och en kan leva ett ganska fritt liv. Mannen, hustrun och barnen har lön. Utöver det finns statliga eller kommunala bidrag att få. Blir någon sjuk behöver man inte fråga pappa, mamma eller grannen om hjälp. Man tar bara telefonen, slår 90 000 och frågar efter jourhavande läkare, jourhavande kurator eller jourhavande präst.

Men inte bara det. Man kan till och med få tala med en jourhavande medmänniska!

Tänk att i stället för att kalla på en nära anhörig slår man 90 000 och talar med en tjänsteman och expert! Man kan och vågar väl för övrigt knappast tala med varandra längre.

Jag fördjupar mig inte mera i problematiken utan går schematiskt fram.

till allt ont".

Tänk när den penningkära människan upphört att älska man, hustru, barn, syskon, fosterland och arbete för att i stället hängivet älska penningen! Förstå hur hon måste deformeras mentalt, socialt och religiöst! Det är en märklig människotyp som i den yttersta tiden träder fram på historiens scen, en människotyp vars like aldrig tidigare existerat på jorden. Det är denna människotyp vi ser träda fram idag. Förhållandena i Sodom och Gomorra ter sig oskyldiga i jämförelse med vår tid. Detsamma gäller förhållandena i Noas tid. Ja, till och med Nineve var ett gott samhälle i jämförelse med vår tid.

Se på bankvärlden!

Det går faktiskt inte att finna något historiskt exempel på en så renodlad penningkär människotyp som den vår samtid producerat. Min vän, det är ingen tillfällighet att medan det är kriser på alla andra områden, så har våra banker en exempelvis framgång. Överallt växer bankpalatser upp som svampar ur jorden. De formar ett system av exploatörer och exploaterade, och de stackars människorna blir som värdepapper i maktavarnas händer. De-

gen haft en oerhörd makt att påverka människornas livsstil under historiens gång. Nu må det vara hänt om intresset kring penningen enbart varit koncentrerat till samhällets institutioner. När människorna själva börjar se ut som en dollarsedel mera än som ett kristusbrev, har det skett en katastrofal förändring. Många människor har förfallit till ren gnidenhet.

Så länge man genom hårt arbete sökte lyfta landet upp ur fattigdom och svält, var alla faror reducerade. Nu är situationen annorlunda. När man idag gör allt för att klamra sig fast vid världens högsta levnadsstandard, vet vi att detta är orsaken till de mest fruktansvärda sociala orättvisor som någonsin uppstått på jorden. Man har låtit sig fångas av ett grymt ekonomiskt system.

Kan man inte behålla samma levnadsstandard som förut, räknar människorna i den rika världen krasst med att själva falla igenom, krossas och slås ut. Man är tvingad att ständigt slåss för att förbättra sin ekonomi och för att passera nya höjder. Varje enskild människa i detta system måste för sitt livs skull satsa sig själv, sin kapacitet, sin familj, sina barn och alla mänskliga värden i kampen för att upprätthålla den materiella standarden.

Det är ganska märkligt att Paulus i sammanhanget talar om människorna som "penningkära". Han säger inte "intresserade av penningar". Paulus menar att det handlar om en slags kärlek. Kärleken är en makt som, när den intar en människa, totalt behärskar och styr henne.

Att vara penningkär är att vara "fri ifrån fattigdom".

Strunt och svammel

Läser vi i 2 Tim. 3:2 heter det vidare:

"Människorna skola då vara....stortaliga".

Översätter vi ordet på samma sätt som förut, får vi ett uttryck som handlar om vår yttrandefrihet. Att vara stortalig är inte bara att vara skrävlande. Det är att vara fri att prata vad som helst och att upplåst tala om sig själv. Det är att vara fri ifrån ansvar då det gäller sina egna ord. Man vill inge föreställning om att det man sysslar med är värdefullt, fastän det inte har något som helst värde. Man vill ge sken av att det är betydelsefulla ting fastän man i stort sett håller på med strunt och svammel.

Människorna skall då vara fria ifrån ansvar beträffande sina ord, så att det med orden inte skall följa något som helst personligt ansvar. Man skall vara fri att ge löften åt höger och vänster utan att behöva uppfylla dem och fri att tala stort och överlägset om Gud, Guds verk och skapelsen.

Tänk vilket teleobjektiv Paulus riktade in mot den yttersta tiden för att beskriva

forts. sid. 21

SVÅRA TIDER

Gör vi så, kan vi klarare förstå den moderna tiden och den moderna djävulskapen. En sak måste vi reagera inför. Det är fruktansvärt att vi som kristna kan salvesfullt tacka Gud för de överdådiga materiella förhållandena som möjliggör och uppehåller detta elände.

Låt oss läsa vidare i Paulus' beskrivning av den yttersta tidens människor:

"Människorna skola då vara....penningkära".

Uttrycket "penningkära" har jag smakat länge på. I bibeln står det att det finns en rot till allt ont. Det är en rot som på ett alldeles speciellt sätt fått fäste i en särskild generation i mänsklighetens historia. Den roten är penningbegäret. Bibeln säger nämligen att "penningbegäret är en rot

ras värde förändras med konjunkturerna allt eftersom dollarkursen faller eller stiger.

Så taxeras människorna efter nya normer. Det som bestämmer deras värde blir vad de förfogar över av klingande valuta. Det blir deras ekonomiska resurser som öppnar dörrarna till stora världen, till utbildningscentra och andra institutioner.

Det är det här systemet, som skapat det vi kallar för svarta och vita pengar. Frågan kan ur moralisk synpunkt diskuteras. Ur biblisk synpunkt finns det bara svarta pengar. Så länge de är i händerna på "svarta" människor, är de ingenting annat än "svarta" pengar.

Låt mig få påpeka att penningen verkli-

■ Att skriva om storfamiljen i Oslo är som att förflyttas rakt in i en fortsättning av apostlagärningarna. Utan att överdriva. Alldeles speciellt efter den senaste tidens händelser. Man kommer osökt att tänka på apostlarnas äventyr och radikala uppbrott när man samtalar med pionjärerna i Norge. För pionjärer är de verkligen. De har tillsammans valt en helt annan väg än samhällets och den kristna massans.

Egentligen fick vi väl inte en alldeles rättvis bild av storfamiljens liv och leverne när vi var i Norge och hälsade på. Då orsakade nämligen den lilla gruppen "Pilgrimsfolket" i Oslo en revolution som sträckte sig praktiskt taget genom hela Norge via massmedia. I det annars ganska lugna huset på Maridalsveien i Oslo vimlade det av människor. Tillresta syskon som kom för att hjälpa till i de stormiga mötena mot den nya antidiskrimineringslagen invaderade det gröna trähuset tillsammans med journalister från både radio och TV. Lill Hafsahl utbrast flera gånger "Så här brukar det inte vara, vardagen är ju helt annorlunda". Och det förstod vi.

Vardagen ja. I huset på Maridalsveien bor det två familjer och tre ensamstående. Familjerna Lill och Jan-Egil Hafsahl med barnen Michael 7, Rachel 5, Samuel 4, och Camilla 3 månader och Roar och Kristin Asprusten, Marit Asprusten, Benthe Mathisen och Hillegun Saasen och inte att förglömma undulaten Torbjörn och hunden Sheila. Det uttrycktes särskilda önskemål om att vi inte fick glömma dem i presentationen av storfamiljen.

För att ta det ifrån början så började det med att Lill och Jan-Egil helt enkelt blev uteslagna från den församling Jan-Egil förkunnade i. Jan-Egil hade fått upp ögonen inför efterföljelsens principer, och det var inte någon speciellt uppskattad förkunneelse. Man stod alltså helt plötsligt utan församlingsgemenskap, men fortsatte att samlas till bön och bibelläsning tillsammans med några vänner. Roars fru, Kristin, brukade vara med på Jan-Egils bibelstudier medan Roar var skeptisk mot allt som hade med Maranata att göra. Han arbetade på en fabrik om dagarna och byggde på sitt eget hus under nätterna. Och det var under dessa många och långa nattimmar som den andliga situationen klarnade alltmer

Den del av Pilgrimsfolket som var hemma, när Midnattsropet hälsade på, ställde glatt upp i solskenet för fotografering.

Text:
Maj-Christine Ögren

Vandrarhemmet Pilgrimshem, undervisning i Pilgrims-skolan, det enorma arbetet bakom tidningen Pilgrimen, ja, man häpnar när man ser och möter syskonens i Oslo omfattande arbete. "Man kommer osökt att tänka på apostlarnas äventyr och radikala uppbrott när man samtalar med pionjärerna i Norge", skriver Maj-Christine Ögren här nedan efter ett besök hos storfamiljen på Maridalsveien 323 c.

Pilgrimsfolket

— revolutionära pionjärer —

för Roar. Jan-Egil hjälpte honom nämligen med husbygget och när grunden till huset var klar hade också den andliga grunden för Roars utmejslats. Så när det monteringsfärdiga huset äntligen skulle komma på plats sålde Roar det och pengarna gick till församlingen och det gemensamma hus man senare flyttade in i.

Allting gemensamt men hur?

Nu började alltså storfamiljen så sakteliga att ta form. Man hade naturligtvis massor av ideal man ville förverkliga. Bibelns ideal och visioner som växt fram inte minst under konferenser och möten tillsammans med syskonen i Sverige.

Då, i början av storfamiljstiden, arbetade flera ute i det "vanliga" arbetslivet.

— Ja, vi hade i stort sett varsin ekonomi, säger Jan-Egil. Och jag kunde ju bara inte komma och prata om gemensam ekonomi eftersom jag var den enda som inte hade någon ekonomi... Roar hade ett bra arbete och det var också han som stod för gåvor. Det blev förstås ett knepigt beroende. Men det var också han som tog upp detta till diskussion. Ska vi leva enligt Apostlagärningarna så ska vi väl det ordentligt. Det var väl ungefär så vi resonerade den kvällen vi hämtade alla våra räkningar, tillgångar och alla andra papper plus kontanter, var-tenda litet öre. Allt lades på bordet framför oss och från den stunden var det inte ditt och mitt utan — vårt.

— Vi trodde kanske, ja, vi väntade oss väl nästan lite praktiska problem med bilar,

hur vi skulle göra med filmer och foton, en del sysslade ju med fotografering. Men alla dessa farhågor visade sig vara helt onödiga. Allt har fungerat på ett väldigt naturligt sätt. Tyc-ker någon att han behöver köpa ett par byxor så gör han det i mån av tillgång på pengar.

— Efter ett tag så upplevde vi också att vi skulle sluta med att arbeta ute och allesammans börja i Pilgrimstjänst, och det visade sig också vara ett steg i rätt riktning. Nu åker vi runt på marknader och säljer korv. Varje vecka försöker vi vara ute på sta'n med böcker och kassetter och så har vi våra gäster på Pilgrimshem.

Omtyckt hotellverksamhet

Pilgrimshem i Oslo har blivit ett vida känt namn. Det är nu inget

som storfamiljen själva har engagerat sig nämnvärt i att få det känt, utan det har nöjda gäster ordnat med. Pilgrimshem i Oslo finns med i bl a en amerikansk presentation av bra hotell över hela världen. Som en gäst hade uttryckt sig: "Inget Hilton precis, men o, vilken trevlig atmosfär och vilka trevliga människor."

Och det är precis vad man strävar efter. Att gästerna ska känna att det är något alldeles speciellt med det här stället. Lill och de övriga systerarna berättar med förtjusning om alla gäster man mött under sommaren. Under vinterhalvåret har man fasta hyresgäster, men under sommarsäsongen står dörarna öppna för turistströmmen. Och då är det fullt hela tiden.

— Vi hade otroligt mycket folk i somras, berättar Lill, som tillsammans med de övriga systerarna har hand om hotell-delen.

— Visst var det mycket att göra och visst var vi trötta, men vad gjorde det. Vi nådde ju människor från alla möjliga delar av världen som kanske aldrig kommer i kontakt med evangeliet på något annat sätt.

En av de kvinnliga hotellgästerna berättade att hon legat i skyttegravar under 6-dagarskriget. En gäst som kom från Belgien skickade tackkort till "the holy family", som tydligen gjort ett oförglömligt intryck på honom. När det var alldeles fullbelagt en gång kom det missionärer från Madagaskar som fick bo i flickornas rum, vilket de villigt och glatt överlät till gästernas stora tacksamhet.

— Vi har också haft människor här som rekommenderats från Park Hotell i Jönköping eller Gamla Bro i Stockholm. Det är roligt att se att det vi drömt om verkligen fungerar. En hotellkedja över hela Norden...i alla fall på rätt väg. Det finns också människor vi varit i kontakt med som blivit så fascinerade av skolan att de skickar gåvor med jämna mellanrum.

Vardagsnära Pilgrimsskola

Pilgrimsskolan i Norge är påfallande lik Pilgrimsskolan i Sverige. Och det är ju inte så konstigt. Grunden är densamma. Som Jan-Egil svarade på

frågan om varför men egentligen började tänka på Pilgrimsskolan: "Vi vill inte fostra våra barn till karriärister utan till gudsmänniskor."

Man menar att motiven är så djupgående och så många att det är omöjligt att svara i några få meningar. Att sätta barnen i "vanlig" skola är helt otänkbart. Och storfamiljen har gjort det möjligt för föräldrarna att undervisa själva. Det är Linda, 5, och Michael, 7, som sitter i skolsalen på nedre botten i det stora huset. En skolsal som vittnar om två inspirerade och positiva elever. Väggarorna pryds av färgglada teckningar och de visar glatt upp sina pärmar som är späckade med fantasifulla målningar, collage o dyl som illustrerar bibelns verklighetsnära berättelser om skapelsens under och livets pulserande.

Den dagen MR hälsade på i klassrummet kom vi precis lagom till "kosetime", "mystime" (fritt översatt till svenska). I klassrummet brann levande ljus och vi blev bjudna på chokladkakor som Linda och Mikael egenhändigt bakat. De serverade oss kaffe, storfamiljens barn fick saft och så sjöng de så det ekade mellan väggarna.

Undervisningen delar storfamiljens medlemmar på. Storfamiljen är en förutsättning för att Pilgrimsskolan ska kunna fungera. Medan en undervisar, tar de andra hand om småbarnen och hushållet.

Hela storfamiljen är klart överens om att Pilgrimsskolan inneburit endast tillgångar. Man följer med i barnens utveckling och lär känna dem på ett alldeles speciellt sätt. Och så får även föräldrarna vara med om att vidareutbilda sig. Jan-Egil hade t ex inte en aning om vad mängdlära innebar innan han började undervisa i matematik. Nu är han tvungen att sätta sig in i det. Och så är det ju för alla som undervisar. Intellectet och fantasin måste dammas av och komma igång.

Men barnen får inte bara en massa teoretisk undervisning. De deltar också i storfamiljens vardag. Man är noga med att barnen får lära sig att hjälpa till rent praktiskt också.

Vid ryska gränsen

Så kommer vi naturligtvis in på Pilgrimsfolkets egen tidning.

Det är alltså Pilgrimsfolket syskonen i Norge kallar sig. Och vad skulle tidningen heta om inte Pilgrimen. Det är nästa lika högtidligt att få ett färskt nummer av Pilgrimen i sin hand som att få ett färskt Midnattsrop. För det är lika mycket möda och bekymmer innan tidningen kommer ur pressarna som här hemma.

Man tar inte emot några som helst bidrag från stat eller ge-

(a) Barnen är i centrum för storfamiljens arbete. (b) Jan-Egil Hafsa förkunnar. (c) Kirsti och Lill symboliserar arbetsgemenskapen. (d) Pilgrimshem, vandrarhem och missionscentrum.

nom kommersiella annonser. Det innebär naturligtvis också i sin tur en hel del uppoffringar, men vilket välsignat resultat. En snygg och innehållsrik tidning hamnar i prenumeranternas postlåda. Och den har spridits över praktiskt taget hela landet.

Båten Gideon gjorde det möjligt att sprida Pilgrimen längs med hela den norska kusten. Med båten Gideon var men ute hela åtta månader för att evangelisera genom att sprida inte bara Pilgrimen utan andra skrifter, böcker, skivor och kassetter. Genom marknader sprids den i inlandet.

Att tidningen har en vid spridning vittnar läsarreaktionerna om. Man har fått brev ända från ryska gränsen i vilket man tackar redaktionen för att de protesterar mot den nya antidiskrimineringslagen. Det var inte länge sedan man fick distribuera hundra exemplar av tidningen till en grupp kristna som intresserade sig för Pilgrimsskolan.

Så kommer vi osökt in på

framtiden under vårt samtal. Storfamiljen är överens om att så länge det finns möjligheter kommer man att stanna i sta'n. Det är där människorna finns — och där människorna finns där behövs också evangeliet. Men som man uttryckte det:

— Vi upplever ju hur systemet hårdnar, inte minst ekonomiskt, och vi kommer säkerligen att tvingas bli mer oberoende av samhället i framtiden.

— Vi behöver nog så småningom ett hus med lite jord vid havet där vi kan klara den största delen av vår försörjning själva. Natten kommer då ingen kan verka, sade Jesus och det märker vi tydligt för varje dag som går. Det har om inte annat den senaste tidens händelser visat. Idag kan vi arbeta och genom vårt arbete sprida evangelium. Morgondagen vet vi inget om... Men vi är beredda till uppbrott på ett litet ögonblick.

Följ väckelsearbetet i Norge - LÄS PILGRIMEN

PILGRIMEN, Maridalsveien 323 C, Oslo 8, Tel. 02 - 22 82 40

"Hördu, vet du egentligen vad det är ni har satt igång? Kan ni föreställa er vilken snöboll som satts i rullning och vilka konsekvenser det kan få för det norska skolväsendet? Det här kan ju sprida sig i hela landet."

De orden kom från en tvåril-sken rektor på besök i storfamiljen i Oslo med anledning av att Pilgrimsskolan och hemundervisningen just fått sitt tillstånd att fortsätta undervisningen. Vid det här laget hade man redan hunnit avverka ett första och mycket lyckat läsår trots att myndigheterna först förklarat den nya undervisningsformen krig och försökt stoppa den. Och nu kom det en isken rektor på besök.

Rektorn var så arg så han hoppade, berättar Jan-Egil Hafsahl. Då denna rektor först fick veta om tillståndet för hemundervisningen, beslöt han sig för att ta saken i egna händer och gå på varje tänkbar myndighet för att få stopp på snöbollen som börjat rulla. Men det gick inte så lätt. "Det var som en betongvägg", sa han till Jan-Egil. Då beslöt han sig för att lägga ned vapnen och böja sig under sina överordnade.

I två timmar satt Jan-Egil och den upprörde rektorn och samtalade. Vad som sades där kan inte återges här och nu, men det ledde i alla fall till att rektorn gick hem och skrev ett brev till skoldirektören. Inte en tjänsteskrivelse utan en redogörelse för hans personliga uppfattning om Pilgrimsskolan. Han menade att det var ett imponerande arbete som utförts under det gångna året och att barnen tillförts värderingar som de aldrig skulle kunnat få i den obligatoriska skolan.

Pilgrimsskolan en revolution

Ja det var verkligen en snöboll som satts i rullning. Och den rullar bara vidare hela tiden. I Oslo är man inne på andra skolårets första termin. Hemundervisningen är i full gång när MR

I Pilgrimsskolan är det föräldrarna själva som undervisar sina barn. Lill Hafsahl hjälper här Michael, 7 år.

Text: Peter Ögren

Pilgrimsfolket i Oslo skickar inte sina barn till den vanliga skolan. Man undervisar dem själva i hemmet. De är helt unikt. Intresset från olika håll är

mycket stort. Men skolfolk i vissa läger fruktar att hemundervisningen skall bli början till att hela det nuvarande skolsystemet bryter samman.

Vi vill själva undervisa våra barn i hemmet

kommer på besök. Under några dagar vid två olika tillfällen har vi varit i den norska huvudstaden för att delta i möten med Pilgrimsskolan och Arne Imsen. Samtidigt skulle vi försöka få ett samtal med lärare och elever i Pilgrimsskolan.

Då vi samlas i storfamiljens vardagsrum kommer Jan-Egil upp från sista förmiddagslektionen som var matematik. Det är alltså han som tillsammans med hustrun Lill och familjen Roar och Kristin Asprusten samt Marit Asprusten undervisar barnen Michael Hafsahl, 7, och Linda Asprusten, 7.

Då man började var båda barnen ett år före sin tid, dvs första klass avverkades medan andra norska barn i samma ålder inte hunnit med mer än inskrivningen. "På så sätt fick vi en mjukstart med ett års förspång", säger Jan-Egil. Fast så där väldigt mjuk blev den inte i alla fall.

Chock till väckelse

En av Pilgrimsskolans många sidor är kampen för dess existens. Först måste idén födas fram i föräldrarnas många gånger motsträviga sinnen. Motsträviga därför att man tränats till passivitet och mottagande av färdiga produkter från industrisamhällets experter, inte minst när det gäller skolan och kunskapsförmedlingen. Man möter ju inget annat än färdiga skolor fullproppade med meriterade akademiker, pedagoger och övrig personal som "behövs" för att ge barnen "kunskap" och "träning" för att passa in i samhället.

Att sätta undervisningen i samband med hemmet och med föräldrarna som ansvariga för att det hela skall fungera, blir chockerande för alla som är barn av denna vår tid. Många av föräldrarna i Sverige som bedriver hemundervisning har vittnat om hur chockade de blev då de ställdes inför möjligheten att inte längre skicka sina barn till en skola och till råga på allt själva bli ansvariga för undervisningen. En chock som blev till väckelse. Så förvandlades de från förskräckta utbildningskonsumenter till pionjärer.

De första lektionerna

Då MR nu mötte storfamiljen i Oslo så stämde detta inte in riktigt. Man hade varken upplevt någon chock eller motsträvighet. Man hade mött snöbollen i rullning. Och den rullade rakt in i deras hjärtan. För de hade ju inte, som den upprörde rektorn, några positioner att försvara. I kontakten med pionjärerna, förkunnelsen och den fungerande hemundervisningen i några

storfamiljer i Sverige såg de något fantastiskt. Så föddes visionen i deras hjärtan och när barnen blev 6 år så kunde man inte längre vänta.

Den 25 augusti 1980 satte man igång med de första lektionerna efter intensiva förberedelser med klassrum, skolböcker och mycket annat. Den första historiska terminen var i gång, men därmed var också striden med myndigheterna i gång. En av Pilgrimsskolans sidor är kampen för dess existens, och en av sidorna i den kampen är konflikten med myndigheterna. Detta är och förblir ett faktum, hur underligt det än klingar i öronen på den som vet att just hemundervisningen är det mest ursprungliga och naturliga.

Myndigheter på krigsstigen

De två eleverna Michael och Linda kallades till inskrivning vid Tåsens skola. Självklart uteblev man. De hade ju redan hunnit med både inskrivning och börjat läsa i Pilgrimsskolan. Föräldrarna hade tidigare varlat skolan om att man tänkte praktisera hemundervisning. Då föräldrarna inte inställde sig med sina barn, gick "ärendet", för nu hade det blivit ett sådant, vidare till skoldirektören. Tåsens skola skrev och bad honom ta över kontakten med föräldrarna och utvärdera Pilgrimsskolans ståndpunkt.

Och vid första terminens slut kunde man läsa följande i tidningen Pilgrimen: "Två av Pilgrimsskolans föräldrar har vägrat sända sina barn till statens offentliga skola med motiveringen: VI VILL SJÄLVA FOSTRA VÅRA BARN.

Pilgrimsskolan har varit ett faktum sedan skolårets start. Barnens föräldrar har blivit inbjudna till ett "redogörelsemöte" hos grundskolechefen. Som ett resultat av det mötet har nu en framställan gjorts av grundskolechefen till grundskolekommittén för behandling. Den kommer också att bli behandlad av kommunadvokaten för en kommande tid.

Under tiden går Pilgrimsskolan troligtvis vidare."

Föräldrarna protesterar

Ja vid det laget hade alltså den rullande snöbollen förvandlats till en het potatis som kastades från instans till instans. Men till skillnad från Sverige, där man drog igång störlarm och satte igång omfattande statliga utredningar, så fick den här striden ett ganska snabbt och lyckligt slut. Vi låter Jan-Egil berätta om hur det gick i sista ronden.

— Skolmyndigheterna började med att slå tillbaka. I ett brev förklarade man att lagen inte var tänkt att tillämpas så som vi gjorde. Där uttalades också flera betänkligheter mot Pilgrimsskolan. Man menade att barnen isolerades, att de berövades många impulser som grundskolan ger och som är viktiga för att förbereda dem för ett liv i samhället samt att vi gav en bristfällig möjlighet att inlemmas i kulturarvet.

— Då vi såg att man inte förstod vad det hela handlade om så beslöt vi oss för att svara på brevet i nästa nummer av Pilgrimen. Under rubriken "Pilgrimsskolan — en kamp för skapsetron" visade vi bl a hur absurd deras påstående var genom att peka på grundskolans

egen målsättning sådan den finns inskriven i lagen. Där heter det att "...skolan utifrån kristendomens grundvärderingar skall hjälpa eleverna till att se vad som är gott och ont, rätt och fel." Att låta barnen inlemmas i kulturarvet utifrån "kristna grundvärderingar" kunde ju inte göras bättre än av kristna föräldrar. Speciellt inte då alternativet var ett stort antal icke kristna lärare i grundskolan. Det enda sättet att verkligen inlemmas i kulturarvet är alltså att man får en god kristen uppfostran.

— Så åkte vi upp till skoladministrationen och överlämnade Pilgrimen och hade ett nytt långt samtal. Efter vår protest bestämde de sig för att titta på det hela på nytt och skrev en ny framställan till sina överordnade. En framställan som praktiskt taget var ett klipp rakt ur Pilgrimen. Underst skrev man att man från skolans sida inte hade några betänkligheter utan samtyckte till att skolan skulle godkännas.

— Efter att bl a kommunadvokaten hade läst igenom vår protest blev vi kallade till ett möte på skoladministrationen den 22 april. Det var naturligtvis med bävande hjärtan vi gick dit. Men nu var allt som en omvänd hand. Skolinspektören inledde med orden: "Som ni vet så har ni ju rätten på er sida." För första gången kunde vi diskutera med skolmyndigheterna, inte om vi skulle ha hemundervisning eller inte, utan *hur* vi skulle lägga upp det. Ja, sedan gick det snabbt genom skolstyrelsen, som godkände tillsammans med kyrko- och undervisningsdepartementets man, länsrådmannen.

En seger för hemundervisningen

Det var då brevet med budskapet om tillstånd för hemundervisning damp ned i rektorns brevlåda som han beslöt sig för att ta upp kampen. Men det blev aldrig någon riktig kamp. Sista ronden var redan avslutad och storfamiljen hade segrat. En seger för storfamiljen och hemundervisningen. Men också för "kristendomens grundvärderingar" och för kulturarvet.

Förutom rektorn har man haft besök av flera andra bl a kyrkans "Ungdom med uppgift", som kom för att informera sig om skolan och hemundervisningen. De skulle ha en konferens för att dryfta skol- och undervisningsfrågor. Jan-Egil berättar att han blev inbjuden att komma och tala till ett hund-

Och här är det Kristin Asprusten som undervisar dottern Linda, 7 år.

forts. sid. 24

Att nutidens sakramental dopslära inte har varit med från begynnelsen framgår av både Nya Testamentets och historiens vittnesbörd.

Det heter till exempel om den etiopiske hovmannen då han hade kommit till tro, att han och Filippus steg ned i vattnet och att Filippus döpte honom, Apg. (8:38-39), och om Johannes dopverksamhet att han döpte i Enon, eftersom det var mycket vatten där. (Joh. 3:23)

Det finns väl knappast någon historiekännare idag som inte är medveten om att en nedstigning eller nedsänkning inte bara var praxis, utan också den enda kända dopsättet i urkristen tid.

Historien bekräftar det också tex hos Tertullianus (år 160-200) som talar om nedsänkning

i dammar, floder, sjöar och kanaler som olika dopplatser. Professorn i kyrkohistoria vid Oxford universitet i England, A.P. Stanley skriver att "det icke kan diskuteras att dopets ursprungliga form såsom också ordet baptismos i verkligheten betyder, var fullständig nedsänkning i djupt dopvatten."

Redan på 100-talet inträffar en stor förändring i kyrkans kultväsen genom inflytande från den religionssynkretism som uppstod, dels genom den orientaliska kulten och mysticismen och dels genom nyplatonismen. Då den i folklivet djupt trängda övertron sedan förenade sig med mysterierna och de hedniska bruken, var vägen till upprättelsen av statskyrkan och barndopet icke lång.

Det första stadiets avsteg möter vi redan hos Ignatius (död år 117) som lärde en mystisk och magisk effekt i dopsvattnet, och Justinianus talar i sin Apologi om "badet i vattnet där den nya födelsen äger rum". Han kände icke till barndopstanken, men hans syn på det magiska vattnet och dess kraft öppnade raskt vägen för fortsatt avfall.

Cyprianus, Karthagos biskop (210-258) bidrog som ingen annan till en konsolidering av den katolska kyrkan, så den genom lag blev etablerad som frälsande institution. Medlem till kyrkan blev man genom dop som dels var pånyttfödande, dels syndaförlåtande. Den personliga tron och omvändelsen blev utbytt mot frälsande vatten. Samme Cyprianus proklamerade, rådd av ett antal biskopar år 253, dopet av spädbarn. Läran om arvsynden blev aktualiserad: "Barnen är syndiga, och utan syndaförlåtelse, därför må de små döpas."

Vad Cyprianus icke såg var att då Jesus blev gjord till synd (2 Kor. 5:21) sonade han all världens synd (1 Joh. 2:2), också arvsynden. Nu handlar det icke om Adams synd. Om någon efter Golgata går förlorad är det på grund av sin egen, individuella synd, den synden att de icke tror på Jesus (Joh. 16:9). Kyrkofadern Augustinus gick ännu längre och garanterade i kraft av dopet syndaförlåtelse också för all framtida synd. Barndops-ceremonien hade kommit för att stanna.

Oavsett vad Luther reformerade av den romersk-katolska

kyrkan, behöll han den katolska statskyrkoidén och med den de grundläggande villfarelserna i den romersk-katolska dopläran med dess övertro på dopvattnets mer eller mindre magiska verkan, dock i "förändligad" form: också ordet blandas i vattnet. "Dopet verkar syndernas förlåtelse, frälsar från döden och djävulen", säger han i sin lilla katekes. Som svar på frågan hur vattnet kunde uträtta så stora ting, svarar han: "Vattnet gör det icke, men Guds ord som är förenat med vattnet och tron som litar tryggt på detta ordet". Det var denna "tro" som stadfäste och utvidgade faderskapstanken, då barnets brist på egen tro på något sätt skulle kompenseras.

Prästinvigning

För oss som ständigt influeras av en i stor utsträckning sekulariserad förkunnelse verkar detta som nu skall presenteras nästan främmande. Vi kanske lättare kan förstå det om vi tänker oss in i att apostlarnas åhörare i stor utsträckning var judar, och i alla fall människor som till stor del var väl insatta i det judiska kultväsendet. Man var också väl medveten om att

Frälst g

Bibelstudium av JAN-EGIL HAFSAHL

många förordningar i Guds eget ord innefattades i en evig lag. Vi ser tex talet om blodet, om Guds helighet, om prästernas invigningsbad etc.

Om man nu skulle tro på budskapet hos det nya förbundets folk, var det därför av största vikt att deras budskap var överbevisande i alla avseenden. Buden och förordningarna från gamla förbundet kunde inte upphävas, och skulle de "sättas ur funktion" måste man kunna bevisa att "det nya" svarade mot "det gamla" krav.

Hebreerbrevets författare tar ju tex upp blodets (Hebr.9) och

*Dop till
Kristus.*

helighetens problematik (Hebr. 12). Nu kom de kristna och proklamerade att de var präster (1 Petr. 2:9), och problemet uppstod: Var de tillräckligt helgade, tillräckligt avskilda? Problemet krävde ett svar.

Det gamla förbundets präster hade sina invignings- och reningsbad (2 Mos. 29, 30, 38).

När Hebreerbrevets författare skriver om den helgelse som gör att de kristna kan närma sig den helige Guden tillägger han angående den heliggörande reningen (Hebr. 10:22): "...och till kroppen tvagna med rent vatten." För författaren var alltså dopet en rening eller ett bad, som för de kristna ersatte den kultiska reningen som de judiska prästerna måste genomgå för att kunna tjäna på ett rätt sätt. Apostlarna lade däremot stor vikt vid att framhålla att detta dop icke var en rening av kroppslig orenhet, utan hellre hörde samman med den inre reningen (1 Petr. 3:21). Budskapet om dopet som ett reningens bad förekommer flera gånger i Nya testamentet. Tydligast ser vi det kanske i Ananias samtal med Paulus: "...stå upp och låt döpa dig, och avtvå dig dina synder". Det är tydligt att Ana-

tog sina synders förlåtelse (Apg. 2:38). Därför heter det också att de blev döpta i Jesu Kristi namn. Till vad? Jo, "...till syndernas förlåtelse". (Apg. 2:38)

I Ananias uppmaning till Paulus ligger det däremot ingen övertro på att vattnet hade en magisk eller mystisk verkan, vilket han bekräftar med slutapellen: "...i det du åkallar hans namn".

Trots att aposteln kallade dopet för ett reningens bad, finner vi ingenstans att de förkunnade dopet som i sig självt frälsande, för dem var dopvattnet den plats där de fick en yttre bekräftelse på den i tro inre omvändelsen. De kristna var renade, och avskilda för prästerlig tjänst.

Frälst genom vatten

Om nu dopet icke i sig själv var frälsande, kräver Petri ord "frälst genom vatten" också sin förklaring. (1 Petr. 3:20)

Motsaten till förtappelsen säger bibeln på flera ställen är evigt liv (t.ex. Joh. 3:16). Motsatsen till frälst är däremot flera gånger återgett med ordet världen, då såsom det gudsfientliga system som råder i tiden. Petrus talar t.ex. på pingstda-

arken blev frälsta genom vatten, och förklarar det i nästa vers med det som också nu frälsar oss i sin motbild är dopet. Genom detta "dop" upplevde de åtta frälsning från världen. Då Noa med sin familj steg in i arken gick en hel värld förlorad för dem. En värld med sin kultur, politik och skapelse. En värld med sina lockelser, men också sina glädjeämnen. En hel värld gick förlorad, det är sant, men då vattnet försvann var också en helt "ny värld" vunnen.

Hebreerbrevets författare sammanfattar det hela i orden: "en ark för att rädda sitt hus, och genom den blev han världen till dom". (Hebr. 11:7)

Också Israels barn upplevde sin frälsning genom massdopet i Röda havet (2 Mos. 14 och Rom. 10:2). Uttåget från Egypten — världen var ett faktum. Blodet hade räddat israeliterna från mordängels svärd.

Ändå hade man Egyptens härar, förföljarna, i sin omedelbara närhet med sin avsikt att beröva israeliterna livet. De följde israeliterna till havet, men inte längre. I vattenmassorna drunknade hela Egypten. Ett Egypten med sina arbetsfogdar och upp-

Den gamla människan står som bilden på totaliteten av vårt liv innan vi kom till Kristus. Den nya människan står som totaliteten av vad vi är i Kristus. Vi dör med Kristus, uppstår med honom. Begravs med Kristus och uppstår i Kristus för att leva i honom. Vår korsfästelse skedde på Golgata för snart 2 000 år sedan. Vår upplevelse av detta sker i vattenmassorna. Vi har en historisk händelse att peka på: När jag gick i dopets grav med Jesus, begravdes den människa som tillhörde världen och som satan hade in-teckningar i ikraft av denna världens furste (Joh. 12:31). På den andra sidan uppstod jag med Kristus och "nu lever icke längre jag, men Kristus lever i mig." (Gal. 2:20)

I den nya människan, KRISTUSMÄNNISKAN har satan inga in-teckningar. Ja, Jesus säger: "...nu kommer denna världens furste, i mig finnes intet som hör honom till" (Joh. 14:30). Här ligger kärnan till en kristens frigörelse: Dopet — korset. Ja, Paulus säger i Galaterbrevet när han talar om korset: "...genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen". (Gal. 6:14)

en om vatten

Genom ett "dop" upplevde de åtta frälsning från världen. Då Noa med sin familj steg in i arken gick en hel värld förlorad. En värld med sin kultur, politik och skapel-

se. En värld med sina lockelser, men också sina glädjeämnen. En hel värld gick förlorad, det är sant, men då vattnet försvann var också en helt "ny värld" vunnen.

nias i dopshandlingen såg ett bad där den ångrande syndaren skulle få synderna avtvådda.

För oss verkar denna tolkning skrämmande. Orsaken är den att vi ofta gör omvändelsen till en sak, dopet till en annan. De första kristna hade det inte på det sättet. Omvändelsen och dopet var nära sammankopplade och stod i så omedelbar tidskontakt med varandra, att syndaren upplevde dopsvattnet som sin omvändelseplats.

Då alltså omvändelsen upplevdes i samband med dopet, kom dopet att utgöra den synliga handling där den döpte mot-

gen om "frälsning från detta vrånga släkte", och när Paulus undervisar om kvinnans frälsning genom sitt barnafödande (1 Tim. 2:15) handlar det inte om kvinnans barnskap, utan om hennes tjänst för Gud i världen. Faktum är väl att mycket av världen går förlorad för kvinnan då hon ger sin tid och kraft till att fostra sina barn i gudsfruktan.

Nu talar bibeln om två gedigna dopshandlingar i tiden. Det är den första av dessa Petrus talar om i sitt första brev tredje kapitel. Där undervisar han i vers tjugo att åtta själar genom

syningsmän (2 Mos. 5:11), men också sin fisk och sina grönsaker (4 Mos. 11:15). De var frälsta från Egypten, frälsta genom vatten. Vad som därefter skulle ske var att alla egyptiska "lukter och smaker" skulle ut ur israeliterna. Guds helgelseverk var påbörjat.

Paulus talar i Rom. 6:4 om dopet till döden. Han förklarade att den gamla människan går ned i vattenmassorna (Rom. 6:6 och Ef. 4:22) och den nya människan uppstår igen (Ef. 4:23). Den nya människan, som vandrar i ett nytt väsende. En död och en begravning har ägt rum.

Invigning

I Rom. 6:3 förekommer uttrycket döpt till Kristus Jesus. Jesus använder samma preposition i sitt avskedstal när han säger: "...döpa dem i Faderna, Sonens och den Helige Andes namn" (Matt. 28:19). I grundtexten användes prepositionen "i" vid de tillfällen när det handlar om dop till namn eller person. Detta framgår inte så tydligt i den norska översättningen, där t.ex. prepositionen "på" (Apg. 2:38) förekommer.

forts. sid. 24

KALABALIK I OSLO

Forts. fr. sid. 3

haglade glåporden över honom. Ett 15-tal poliser kallades till platsen för att visa ut demonstranterna som envist satt kvar sjungande "Jesus älskar alla bögar".

Efter en timme hade polisen rensat lokalen. Några personskador rapporterades inte.

Vakthavande på polisstationen i Oslo hade ett omfattande arbete på kvällen. 29 demonstranter greps för att inte ha åttlytt polismans order.

Var då Arne Imsen chockad av de våldsamma reaktionerna som temadagarna utlöste? Så här sammanfattade han sina erfarenheter:

— Nej, ingalunda. Alla mina aningar har däremot blivit helt bekräftade. Man kan av dessa uppträdanden från de homosexuella politiskt skolade demonstranterna förstå hur de tänker sig opinionsbildningen i sitt idealsamhälle.

Stortingsman ledare

Nästa dag, söndag, var gruppen av homosexuella samlade utanför lokalen redan en timme före

de rörelse mot hennes ansikte fick henne dock att släppa taget. När dörren låstes, sprängde demonstranterna glasdörren så att glassplittret yrde.

Endast med hjälp av ett 15-tal tillkallade poliser kunde demonstranterna hållas tillbaka och mötet genomföras.

Förhandlingar

Situationen var spänd och komplicerad varför polisadjutant Brunsell, som ledde polisens aktioner, föreslog ett möte mellan honom, Imsen och mötesledaren Jan-Egil Hafsahl. Då mötet började framgick det att Brunsell ville lägga fram ett förslag som härrörde ur ett märkligt samtal han haft med Wenche Lowzow. Av en förunderlig anledning ville hon såsom ombud för demonstranterna föreslå att kvällens möte skulle avlysas. Mötesledningen skulle då garanteras poliseskort hem till sina bostäder och Lowzow garantera att demonstranterna drog sig tillbaka och lugnt avslutade aktionerna. Om detta förslag inte kunde accepteras skulle det innebära att polisen inte heller kunde erbjuda mötesdeltagarna garanti för liv och lem.

Detta ledde till att Jan-Egil

Stortingsman slet vakten i skägget

mötets början. I samlad trupp tågade de sedan in med stortingsledamoten Wenche Lowzow i täten. När de nådde tredje våningens ytterdörr, stoppades de av vaktmästarna, vilket polisen hade rekommenderat som åtgärd för att förhindra nya bråk. Det var lättare för polisen att rensa upp utanför lokalen än inne i.

Wenche Lowzow krävde då att som stortingsledamot få komma in, men avvisades av Arne Imsen med beskedet att den saken avgjorde ingen stortingsledamot. Folkmassan tryckte emellertid på. I kalabaliken tog Wenche Lowzow tag i en av vaktmästarnas skägg och började slita i det. En avväjande

Hafsahl frågade polisadjutanten om Wenche Lowzow var ledare. Han svarade: "Hon är en framstående person, och därför tog jag kontakt med henne."

Den ende som kunde avlysa mötet var hyresvärden, Folkets Hus. Vaktmästaren var under eftermiddagen också synnerligen hårt engagerad med att nå Folkets Hus ledning. Han lyckades omsider få tag på den som var ansvarig och fick också hans tillåtelse att avlysa mötet.

Under poliseskort leddes mötesarrangörerna ut ur Folkets Hus. Då de lämnade platsen kunde man se hur Lowzow och polisadjutanten Brunsell tog varandra i handen.

Bildtext. Övan: När dörren låstes, sprängde demonstranterna glasdörren så att glassplittret yrde.

Mitten: 29 personer greps i möteslokalen för att de inte åttlytt polismans order.

Nedan: Efter en timme hade polisen rensat lokalen.

Pilgrimsfolket skriver till Justitieministern

Händelserna i Oslo väckte stor offentlig uppmärksamhet. På allvaret i händelserna avfattade Arne Imsen och Jan-Egil Hafsahl ett brev till Høyres led-

ning i Stortinget, Norges justitieminister, alla stortingsrepresentanter och polismästaren i Oslo. I brevet redogjorde de för sin syn på händelserna tillsam-

mans med några frågor av principiell betydelse för religions-, mötes- och yttrandefriheten.

Så här sammanfattade Arne Imsen och Jan-Egil Hafsahl händelserna i brevet:

"Man observerar med en viss förundran att polisadjutant Brunsell uppfattade demonstranterna som en organiserad grupp som man kunde ta upp direkta förhandlingar med. I praktiken uppfattade också Brunsell stortingsrepresentant Wenche Lowzow som ledare för gruppen när han tog kontakt med henne. Att Wenche Lowzow accepterade rollen bekräftas av att hon i samtalet framförde demonstranternas krav på att mötet skulle avlysas, och att det var villkoret för att de skulle dra sig tillbaka och hålla sig lugna. Hon kunde direkt försäkra att ett sådant avtal skulle sätta stopp för senare störningar från deras sida.

Det var således en märklig roll stortingsrepresentant Wenche Lowzow spelade då Pilgrimsfolkets möte avlystes. Det finns stor anledning att pröva hennes ansvarsdel i de olovliga aktionerna som ledde till att flera grundlagsskyddade möten stördes, och att ett måste inställas. Lowzows öppna solidarisering med en grupp demonstranter, som använde rena pöbelstreck för att stoppa mötena, gör att hennes ställning som stortingsrepresentant enligt vår uppfattning allvarligt bör granskas.

Att man åberopar antidiskrimineringslagen i sina försök att stoppa församlingens möten ger också anledning att aktualisera frågan om lagen verkligen kan förbjuda en kristen församling att citera bibelverser och hålla bibelstudier och föredrag om bibelns syn på homosexualitet. Kan en paragraf i strafflagen, tillkommen år 1981, köra över grundlagen som ju skall garantera religions-, mötes- och yttrandefrihet?

Om nu antidiskrimineringslagen inte ger rum för en sådan tillämpning, återstår frågan om rättssamhället kan acceptera att bara misstanken om brott initierar frihet för organiserade grupper eller enskilda personer att ta lagen i egna händer och utan någon som helst hänsyn brutalt köra över grundlagsbefästa mänskliga fri- och rättigheter för andra medborgare, och i realiteten sätta hela rättsapparaten ur funktion.

Frågeställningen är verkligen inte illusorisk. De tumultartade scener som utspann sig i samband med Pilgrimsfolkets möten om homosexualitet, ger anledning att också ställa frågan om antidiskrimineringslagen håller på att medverka till att allvarliga rättsövergrepp i framtiden kan begås i skuggan av lagen utan att dessa övergrepp förhindras med tillräckligtvis samma kraft — i så fall en tydlig, anarkistisk tendens. Det finns all anledning att miss-

forts. sid. 24

Antidiskrimineringslagen

□ Lagen mot diskriminering av homosexuella i Norge trädde i kraft så sent som detta år 1981 och är således alldeles ny. Avsikten med lagen är att ge de homosexuella ett särskilt straffrättsligt skydd. Juridiskt sett har de homosexuella i Norge nu jämställts med personer av annan ras, hudfärg eller trosuppfattning.

Den som fällt för diskriminering av homosexuella, kan ådömas kännbara straff. Grovt kränkande yttringar om perso-

ner p g a deras homosexuella läggning (§ 349 a i straffeloven) kan straffas med fängelse upp till 2 år. Näringsidkare som vägrat personer varor eller tjänster p g a deras homosexuella läggning (§ 135 a i straffeloven) kan straffas med fängelse upp till 6 månader. Detta gäller alltså Norge.

Antidiskrimineringslagen antogs i norska stortinget utan större uppmärksamhet. Lagen tycktes inte speciellt kontroversiellt, eftersom möjligheten att

kontrollera efterlevnaden inte heller ansågs särskilt stor. Avgörande var dock de homosexuellas negativa ställning i opinionsläget. Genom en "symbolisk" lag ville man underlätta för homosexuella att leva "öppet". Man beklagade särskilt bristen på förståelse i bl a rättsväsendet, pressen, sjukvården, skolan och kyrkan.

Invändningarna mot lagen var dock stora. Lagen stämplades som ett hot mot yttrandefriheten. Homosexualiteten skulle

ju inte kunna diskuteras lika öppet i fortsättningen. Norsk Presseforbund påpekade att just den öppna debatten och bruket av det fria ordet varit förutsättningen för att samhället ändrat attityd gentemot de homosexuella. Samma rätt till yttranden måste ju tillerkännas dem som hade en annan syn på homosexualitet, om t ex denna syn var förankrad i en bestämd religiös uppfattning och tolkning av bibeln, menade man. Användningen av en sådan strafflag skulle t o m kunna leda till gränsen av en konflikt med artikel 10 i Europarådets konvention om de mänskliga fri- och rättigheterna.

forts. sid. 24

Marken bereds för 1800-talets dopväckelse

Under stort motstånd från framför allt prästerskapet mottogs den fria väckelsen i vårt land. Från att ha börjat med en handfull nyväckta själar tog väckelsen fart och spred sig sedan med våldsam hastighet över hela riket. Snart hade den blivit vårt lands mest betydande folkrörelse. Den kom att påverka alla delar av samhället – arbetet, hemmet och skolan. Men den kom också att bana vägen för så profana ting som nykterhetsrörelsen, arbetarrörelsen och den parlamentariska demokratin.

För oss sena tiders barn kan det vara svårt att inse betydelsen av våra fäders kamp för sin tro. Hur många människor kan idag känna igen sig i de första friförsamlingarnas envetna kamp emot kyrkans och statens totalitära anspråk? Och hur många vet att baptisterna i opposition mot kyrka och stat startade egna skolor för att slå vakt om sin rätt att fostra barnen efter sin egen övertygelse?

Situationen för oss som väckelsekristna är egentligen inte så annorlunda idag 1981 som den var för hundra eller vi kunna överleva som ett fritt väckelsefolk måste vi ta upp samma strid emot de krafter som idag vill göra oss lika snällt välanpassade till den harmlösa grå religiositeten som då.

I en serie på tre artiklar skall Arne Björkman föra oss tillbaka till den spännande tid i vårt lands historia då enkla människor bara genom sin kristna tro ändrade historiens gång.

"Baptisterna", efter en oljemålning av Gustaf Cederström.

□ I Sverige fanns en religiös enhetskultur fram till 1700-talet. Statskyrkan höll människorna bundna i auktoritära band. Kyrkotukten var hård. Det hoppfulla och glädjande frälsningsbudskapet i Bibeln var undanstoppat och nertrampat.

Prästen var socknens självklara auktoritet. Varje söndag förmanade han folket, att det skulle vara sina jordiska herrar underdåniga, annars skulle de hamna i helvetet. Att de borde lyda Gud mer än människor var det inte tal om!

Flera omständigheter skulle bidra till att den här enhetskulturen upplöstes. Tre kan nämnas här: upplysningsfilosofin, skiftesförordningarna, människors personliga ställningstagande i religiösa frågor.

1) Upplysningsfilosofin lade under 1700-talet grunden till en ny människosyn, där människor skulle få mer utrymme att tänka och analysera självständigt. (Tanken var god men resultatet blev, att människorna i stället leddes in i andra ateistiska och världsliga tankeband.)

2) Skiftesförordningarna

under samma århundrade och i början på 1800-talet slog sönder de gamla byamönstren, så att det blev längre mellan gårdarna och längre väg till kyrkan för människorna.

3) Människor krävde att få göra personliga ställningstaganden i religiösa frågor utifrån sina egna upplevelser av Bibelns sanningar.

Men impulser och ideér från andra länder påverkade också svenskarna. En utlänning som kom att påverka det svenska tankelivet var den skotske metodistpredikanten George Scott. Han var verksam i Stockholm under 1830-talet. Han kom som missionär till Sverige, vilket var ett land vars moraliska och andliga tillstånd han ansåg var vid "lågvattnsmärket".

George Scott var en flitig man. Han gjorde betydande insatser i nykterhetsfrågan och för bibel- och traktatspridningen i landet. Detta gjorde hans namn känt. Därför kom han i kontakt med präster och läsare på många håll. Och som engelsk legationspredikant fick han även vänner inom samhälls- och högre skikt.

Scott tvingades efter en tid lämna Sverige, då myndigheterna ansåg honom och hans förkunnelser obekväma och kanske farliga. Men han lämnade efter sig ett kulturarv i form av tankar, ideér och predikningar, som skulle leva vidare i människors hjärtan.

Anders Wiberg

Då Anders Wiberg från Hälsingland — "läsarprästen" som längre fram skulle bli en av det svenska baptistsamfundets ledande män — år 1850 kom till Stockholm, fann han att en del av hans kristna vänner var rubbade i sin tro på det kyrkliga barndopet. (Men det var redan omkring hundra år tidigare som

Här börjar
en artikelserie
i tre delar
av
Arne Björkman

människor först började tvivla på kyrkans barndop. Sven Rosén och andra radikala pietister på 1730-talet var motståndare till barndopet, eftersom de inte kunde finna stöd för det i Bibeln.)

Anders Wiberg som var statskyrkoopräst med frikyrkliga idéer, upplevde att hans uppgift var att föra sina villolärliga vänner tillbaka in i den rätta färfällan.

Han funderade också på att ge ut en skrift, som försvarade barndopet. För i likhet med en annan frikyrklig förkunnare, Carl Olof Rosenius, grundare av Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, höll han hårt på att barnen skulle begjutas med vatten.

Men för att klara av de här självpåtagna uppgifterna, behövde Anders Wiberg mer kunskap om dopet. Han började ett intensivt studium. Men ju mera han läste, dess klarare insåg han, att de argument han tidigare använt till barndopets försvar var ohållbara. Han förstod då att barndopet var ett påhitt av människor, vilket under tidernas lopp blivit antaget som en gudomlig sanning.

Omvändelsen

Anders Wiberg ödmjukade sig och tog emot de nya sanningar, som på detta sätt hade uppenbarats för honom. Han insåg, att Bibelns rena dopförkunnelse måste spridas bland folket. Under vintern 1851-52 arbetade han på en skrift om dopet, som fick titeln "Hvilken bör döpas och Hvaruti består dopet". N J Nordström påpekar i sitt arbete "Svenska baptist-samfundets historia", att någon annan skrift, i vilken dopfrågan framställdes på ett så sakligt och vederhäftigt sätt hade tidigare inte utgivits i Sverige.

På hösten 1851 — mitt under författarskapet — blev Wiberg sjuk. Han drabbades av blodstörtning. Det var så allvarligt att hans vänner trodde han skulle avlida. Men han repade sig lite och arbetade vidare under stora umbäranden, fattig och sjuklig.

Han fick ekonomiskt stöd från några vänner. Nordström skriver i sin avhandling att också "en pastor Åkerlind syns ha bisträckt honom med medel under hans sjukdomstid". Förmodligen blandar Nordström ihop denne pastor Åkerlind med "Kårstaprästen" eller "Backaprästen", d v s förre pastorsadjunkten och patronen Per August Åkerlund, som var en nära och förtrogen vän med Anders Wiberg.

Anders Wiberg

Läkare rådde Wiberg att göra en lång sjöresa för att han skulle återfå sina krafter. Samtidigt fick han ett erbjudande att följa med ett emigrantfartyg till USA. Wiberg tackade ja och avsegla-de så snart dopskriften blivit färdigskriven under sommaren 1852.

Fem dagar efter avresan från Stockholm lade fartyget tillfälligt till vid Dragö utanför Köpenhamn. Wiberg som själv inte var döpt till Kristus, begav sig till Köpenhamns baptistförsamling för att döpa sig efter sin övertygelse.

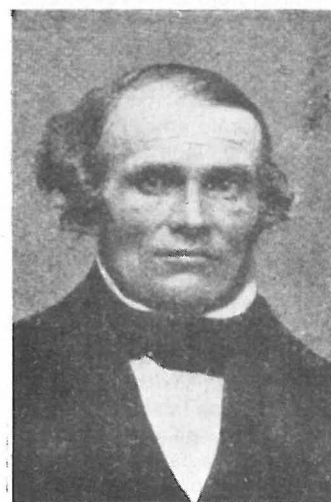
F. O. Nilsson

I baptistförsamlingen i Köpenhamn verkade då Fredrik Olaus Nilsson, en svensk f d sjöman, som blivit frälst i USA och som 1839 hade återvänt till Sverige för att sprida evangelium. Så småningom hade även F O Nilsson blivit övertygad om troendedopets nödvändighet. Men eftersom inga dopförrättare fanns i Sverige, reste Nilsson 1847 till Hamburg, där han blev döpt. En tid efteråt började han själv att döpa människor i Sveri-

ge. Och på grund av detta blev han anmäld för brott mot konventikelplakatet, en lag från 1726, som förbjöd enskilda kristna sammankomster. (Konventikelplakatet hade tillkommit för att stoppa pietisterna och deras mötesverksamhet.)

Göta hovrätt dömde år 1850 Nilsson till landsförvisning. Domen påstas ha väckt stor uppmärksamhet även utanför vårt lands gränser. Nilsson sökte nåd hos kung Oscar I, men han fick avslag på sin nådeansökan och utvandrade då till Danmark.

Det blev F O Nilsson som kom att döpa Wiberg i Öresunds böljor på aftonen den 23 juli 1852. Nilsson och Wiberg skulle längre fram bli det svenska baptistsamfundets förgrundsmän. De skulle sida vid

Fredrik Olaus Nilsson

sida strida för att utbreda doparväckelsen i Sverige.

Men redan två år tidigare hade den första baptistförsamlingen bildats i Sverige. För den 21 september 1848 döptes fem personer vid Vällersvik i Landa socken i Halland. Efteråt vandrade den lilla skaran till Borekulla gård, där dopförrättaren

Förster från Hamburg predikade för dem. Sen beslöt de närvarande, att de skulle bilda en kristen församling, som de gav namnet "Svenska Baptistförsamlingen".

I maj 1854 fick baptismen fotfäste i huvudstaden, då sju personer lät döpa sig till Kristus. Den lilla gruppen — som hade sammankomster i ett par rum på Köpmangatan i Gamla stan — var den första baptistförsamling, som grundades i Stockholms län. Den andra baptistförsamlingen i länet skulle bli Kårsta baptistförsamling.

Mellersta Roslagen

I fortsättningen ska den här artikelserien handla om Kårsta i Vallentuna i Roslagen. Den ska handla om 1800-talets Kårsta — ett missionscentrum för den väckelse, som kom att utbreda sig i mellersta Roslagen.

I nästa artikel ska jag berätta om den märklige Kårstaprästen, om väckelserörelsen Den Evangeliska Alliansen och om den ovanliga baptistförsamling, som rektor Bert Franzén på Betelseminariet i en föreläsning beskrev så här: "Här levde faktiskt, från 1860-talet och framåt, ett litet samhälle i samhället, med sociala institutioner, med en omfattande verksamhet, med byggnadskap av många olika slag, mitt under det att man lyssnade till människors dopvittnesbörd, tog emot deras bekännelse, döpte dem, införlivade dem i församlingen och fostrade dem genom gudstjänst och undervisning".

I en tredje artikel ska jag berätta om baptisternas vardagsskola i Kårsta under 1800-talet, om religionsförföljelsen i landet och om prosten Wallinder och hans förföljelse av läsarna i mellersta Roslagen.

Forts. nästa nr.

Här bildades den första självständiga baptistförsamlingen i Hagalund i Kårsta. Arne Björkman, som forskat kring händelsen, visar på den stuga, där fem män den 21 oktober 1860 samlades för att fatta sitt beslut.

Regeringen kan inte bestämma sig ännu

Föräldrar som undervisar sina barn själva i hemmet kan fortsätta med det ytterligare en tid utan risk för myndigheternas trakasserier. De lagförslag som regeringen väntas lägga fram om en begränsning av denna rätt dröjer ännu. Propositionen väntas nu inte ligga klar förrän tidigast under första halvåret nästa år 1982.

Det var efter ett besök hos Pilgrimsskolan i Bromma 1979 före skolministern Birgit Rodhe blev så arg att hon tog initiativ till en statlig utredning om hemundervisningen. Den skulle dessutom gå med förtur, krävde hon.

Våren 1980 var betänkandet klart. Förslaget löd på ett förbud mot att sammanföra barn från två eller flera familjer till gemensam undervisning — ett direkt dråpslag mot den enda hemundervisning som förekom i landet, nämligen maranataföräldrarnas undervisning i storfamilj.

Nu har tiden gått. Birgit Rodhe är borta och ytterligare en skolminister har stupat. Risken är stor att det hinner falla ännu en minister under tiden man håller på att sammangadda sig emot denna genuint väckelsekristna undervisningsform.

På utbildningsdepartementet uppger hovrättsassessorn Ingrid Olsson att det kanske kan dröja så länge som till hösten 1983 innan lagförslaget ligger färdigt. Det beror på att det för närvarande är två propositioner som väntar på att läggas fram för riksdagen, den första under våren 1982 rörande vissa smärre justeringar i skollagen, den andra tidigast 1982 men troligen först hösten 1983 rörande en helt ny skollag som skolförfattningsutredningen arbetat fram. Osäkerheten beror på att regeringen inte kunnat bestämma sig för om ändringen av § 35 i skollagen gällande hemundervisningen skall tas med i den förra eller i den senare propositionen — eller om den överhuvud taget skall komma alls.

Evangelisten Gunnar Carlsson och hans hustru Eva beslutade i höstas att ge sin tolvåriga dotter hemundervisning. Dottern heter Anna-Maria och skulle vid höstterminen ha börjat i sjätte klass i Karbyskolan i Vallentuna.

— Vårt beslut att ge Anna-Maria undervisning enligt paragraf 35 i skollagen har långsamt mognat under de fem år, som flickan har gått i den vanliga skolan, sade föräldrarna.

— Hon ville själv sluta nu och istället undervisas tillsammans med kristna kamrater. Hon upplevde att miljön i skolan blev för jobbig. Hon är ju frälst och kände att det skulle bli svårt för henne att bli bevarad i frälsningen om hon fortsatte i skolan.

Då beslutet var fattat, skrev flickans föräldrar till Vallentuna skolstyrelse och meddelade sitt beslut. Karbyskolans rektor Svante Karlström svarade, att han ville ha ett sammanträffande med föräldrarna. Dessa välkomnade skolans representanter att besöka deras hem, och de inbjöd samtidigt sin och Maranataförsamlingens förestandare Arne Imsen.

Då rektor Karlström och skolsköterskan Siv Regefalk anlände till familjen Carlssons hem var Arne Imsen redan där. Ett märkligt replikskifte kom att äga rum. Arne Imsen tillbakavisade alla krav på att föräldrarna skulle behöva lämna uppgifter om lärare och lärarplan eftersom hemundervisningen självklart inte var någon skolundervisning. Imsen pekade istället på hemmets stora betydelse idag eftersom skolan numera så uppenbart saknar möjligheter att hos barnen upprätthålla den mest elementära respekt för mänskliga värden. Skolan har totalt misslyckats och kan inte ens ge barnen studiero, sade Imsen.

— Du svartmålar!

— Du svartmålar skolan! utropade Svante Karlström. Du är en demagog Imsen!

Svante Karlström försäkrade att hans skola minnsann var en bra skola och att det där i alla fall inte fanns några disciplinproblem. Hans lovord över skolans förtjänster var så överväldigande att man fick intrycket av att hans besök endast hade syftet att söka övertala föräldrarna att ändra sig.

— Har ni verkligen tänkt på vad det innebär för en 12-årig flicka att tas ut ur skolan, försökte skolsköterskan Siv Regefalk. Det innebär ju ett så drastiskt ingrepp i en människas liv.

Skolsköterskan hade nämligen själv så många gånger varit

Ny strid om hemundervisning

En ny strid om rätten till hemundervisning är på gång. Nu är det Vallentunas tur att ställa sig på tvären. Skolstyrelsen vill nämligen inte befria en elev från skolgång. Det är Gunnar och Eva Carlssons dotter det gäller. Flickan har dock redan tagits ur skolan. Skolstyrelsen har rapporterat saken till läns skolnämnden, som nu måste handla, d v s befria flickan eller bötfälla föräldrarna.

tvungen att hjälpa störda och förtvivlade barn tillrätta som kommit från djupt religiösa hem, förklarade hon högt och ogenerat. Det visste hon.

Rektor Svante Karlström, som själv var pingstvän, tittade tyst ner i golvet.

Måndagen den 28 september hade Norrtelje Tidning fått reda på nyheten och skrev bl a: "Därför har skolmyndigheten nu beslutat anmäla fallet till läns skolnämnden. I första hand kan föräldrarna dömas till böter för att de håller flickan borta från skolan. Hjälper inget annat blir det polishämtning."

Tidningen Norrort nappade och kunde den 1 oktober med stora rubriker meddela sina läsare: "Föräldrar förbjuder henne gå i skolan". Med lite mindre bokstäver påpekade tidningen att rektor Karlström hade sagt följande: "Vid mötet ville föräldrarna inte ge tillfredsställande svar på frågor om flickans fortsatta undervisning utan hänvisade bara till paragraf 35 i skollagen."

Vi ringde upp Svante Karlström som svarade:

— Norrorts citat är felaktigt. Jag sade aldrig, att föräldrarna inte kunde ge tillfredsställande svar. Jag sade, att upplysningarna inte var tillräckliga. Och jag har för mig att namnet Latorp nämndes som uppehålls-ort för flickan. Det nämndes också ett namn på en lärarinna, men om det var ett förnamn eller efternamn vet jag inte. Men det var inte ett fullständigt namn. För övrigt vill jag inte säga någonting mer. Jag har avslutat det här ärendet och har ingenting mer att tillägga.

Skolchefen Nils Sjöström sade i telefonen:

— Problemet är att föräldrarna inte ger tillfredsställande uppgifter. Maranatarörelsen vägrar ju att svara på myndigheternas frågor. Detta är fel. Visst kan jag förstå föräldrarna, det finns problem i skolan. Vi försöker komma tillrätta med t ex mobbing och alkoholmissbruk. Men jag tycker att det är fel att isolera sig som Maranata

Skolsköterskan Siv Regefalk och rektor Svante Karlström på besök i familjen Carlssons hem för att utvärdera om föräldrarna håller sig till det nya lagförslaget om hemundervisning.

på gång ervisningen

Text: Arne Björkman

Familjen Carlsson följer en historisk tradition i Kårsta genom att göra som de första baptiserna på orten, undervisa sina barn själva. Här syns Gunnar med sonen Emanuel på armen, Anna-Maria och Eva framför den gamla baptistiska vardagsskolbyggnaden.

gör. Det löser man inga problem med. Jag vill också råda Maranatarörelsen att starta en enskild skola.

Begränsad kontroll

— Vi har övergivit det vanliga skolsystemet, som bara odlar byråkrati, menade Arne Imsen.

— Vi tänker mer på barnens fostran för livet än på faktakunskaper. Föräldrarnas medverkan i undervisningen är också en mycket viktig del. Och då det gäller kontroll från skolmyndigheten, så går vi med på att den bara får kontrollera faktakunskaperna. Någon inspektion av en elevs totala situation kan det aldrig bli tal om, eftersom våra värderingar skiljer sig så markant från den vanliga skolas.

Och Gunnar och Eva Carlsson hävdade, att de inte behöver ge fler upplysningar än de gjort.

— Skolan har fått veta allt den behöver veta, sade de.

— Vi har talat om att vi är kristna och tillhör Maranataförsamlingen. Vi har förklarat, att vi har Bibeln som riktmärke. Vi har också meddelat, att vi vill skydda vår dotter från det nega-

tiva sociala inflytande som finns i samhället och i skolan. Vi har påpekat, att vi som föräldrar tar allt ansvar för vår datters undervisning. Vi har skrivit till skolstyrelsen att den, när den så önskar, kan få pröva Anna-Marias kunskaper. Vad behöver skolstyrelsen veta mer?

Ett par ordsbor skrev en insändare i Norrtelje Tidning och påpekade, att rätten till hemundervisning alltid har betraktats som viktig i skollagen. Förutom paragraf 35 i skollagen citerade de i insändaren Europarådets konvention angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande skyldigheterna, vari det bl a heter "skall staten respektera föräldrarnas rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisning som står i överenskommenhet med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse."

Insändaren uttryckte också förståelse för att föräldrarna ville skydda sin dotter, eftersom alkoholbruket bland eleverna i grundskolan är uppe i hela 90-91% och att mängder av abortingrepp sker på skolflickor mellan 11 och 16 år. Under 1980 gjordes 233 aborter av skolflickor mellan 11 och 14 år. På 15-

forts. sid. 24

Hur är disciplinen egentligen?

- Deprimerande, tyckte vaktmästaren

Är skolsituationen i Vallentuna annorlunda än på andra platser i landet. Rektor Karlström på Karby-skolan var helt nöjd med sin skola. Vi har frågat en vaktmästare på en annan skola i Vallentuna, Hjälmaskolan, hur situationen var där.

□ Peter Kallas kom till Sverige som flykting under krigsåren. Tre av hans barn går i Estniska skolan i Stockholm. Då den äldsta dottern gått ut Estniska skolan och skulle börja i högstadiet, föredrog Peter Kallas och hans hustru att ge henne hemundervisning.

För ett par, tre månader se'n hamnade Peter Kallas själv i den kommunala skolan. Han fick en tillfällig tjänst som vikarierande vaktmästare vid Hjälmaskolan i Vallentuna.

— Denna min första kontakt med den svenska skolan var chockerande, berättar Peter Kallas.

— Jag hade tidigare hört mycket negativt om skolan men trodde att det var överdrivna påståenden. Men den verklighet jag mötte var värre än alla rykten. Själva skolmiljön var deprimerande och upplösande vilket gjorde eleverna ansvarslösa i sitt uppträdande. Dagligen inträffade fall av medveten skadegörelse i skolan. Det förstördes faktiskt material för mellan 500 och 1 000 kronor per dag.

— De flesta elevers språkbruk var torftigt och vulgärt. De använde svordomar och underlivsuttryck. Under de lektioner jag bevittnade var eleverna okoncentrerade och störande. Under en lektion hade lärarinnan högläsning för klassen.

Peter Kallas

Men eleverna lyssnade inte. De pratade högljutt och ogenerat om allt möjligt. Det brydde inte lärarinnan sig om. Hon gjorde sin lektion utan förmåga att klara av en disciplinerad undervisning. Under en annan lektion ställde läraren frågor till eleverna. De svarade på ett vulgärspråk, som jag inte kan återge, därför att det innehöll pornografiska uttryck. Märk att de här eleverna var i tolvårsåldern.

— Rektor, lärare och en vaktmästare, som jag samtalade med på Hjälmaskolan, var samtliga bekymrade över skolans situation. De uttalade oro över vandaliseringen och den katastrofiska kursen som skolan är in på. Dessutom verkade de lida av vanmakt över sin oförmåga att komma till rätta med missförhållandena.

Arne Björkman

...men grannkommunen medgav befrielse!

□ I Täby kommun medgav man befrielse från skolgång för Peter Kallas dotter. Hon får nu hemundervisning. Då Peter Kallas fattat sitt beslut meddelade han skolstyrelsen i Täby att flickan skulle undervisas enligt § 35 i skollagen. Han blev inte kallad till något förhör med rektor eller skolsköterska. Han behövde endast svara på några frågor om vilka skolböcker som skulle

användas i undervisningen.

Gunnar Carlsson som bor i grannkommunen Vallentuna, får kämpa för sin rätt. Lagen är ju lika i båda kommunerna, men myndighetspersoner tolkar som bekant lagen godtyckligt, och en del av dem vill också sätta sig över både lag och rättigheter.

En tjänsteman på skolöver-

forts. sid. 24

Dagbok från Vermont

Vi fick ett brev från Solveig Skogesjö till red. Innehållande en dagbok från hennes besök som hon gjorde tillsammans med Lisbeth Hokkanen i kommuniteten i Island Pond, Vermont, USA. En angelägen inblick i den dagliga arbetsgemenskapen tillsammans med en uppfriskande troshälsning från syskonen gjorde att vi fann det riktigt att förmedla den till läsarna.

Måndag morgon kl. 6.15. Sången "Awake, oh sleeper and rise from the dead and Christ will shine on you" ljuder utanför vår dörr. Det är den broder eller syster som gör frukost som väcker de övriga med sång och musik.

Strax före kl. 7.00 samlas hela hushållet vilket i Arborhouse består av tre barnfamiljer och tre ensamstående. Frukosten inleds med flera gemensamma sånger bl.a. "Anden har sänt oss bud" på svenska. Alla barnen sjunger med för full hals och klappar händerna. Måltiden fortsätter under det att man delger varandra sina tankar, vittnesbörd och böneämnen. För dessa syskon är samlingen vid bordet en högtidsstund inför Herrens ansikte och hela atmosfären vittnar om inbördes kärlek och enhet.

Kl. 8.00 börjar dagens arbete på de resp. områdena. Barnen samlas i olika förskolegrupper beroende på ålder och mognad.

Tre timmar varje förmiddag. De fostras tidigt till att ta del av de gemensamma behoven. 4-åringarna hjälper till med olika hushållsgöromål. De uppmuntras till att använda sin skapande förmåga till Herrens ära och till att tjäna och älska sin nästa, i ord och i gärning.

För de äldre barnen börjar skolundervisningen när skördesäsongen är över. En del av dem plockar äpplen. Andra övar något hantverk.

I samhället

Vi börjar dagen med rundvandring nere i samhället. Där finns det en reparationsverkstad för tvättmaskiner, en andrahandsaffär med kläder och restaurangen i "the block", kommunitetens samlingsplats. Denna restaurang har ett rikt utbud av fantasifull och näringsrik mat. Intill disken står stora trätunnor med olika slags säd, ris och bönor. Längs med

Lisbeth tillsammans med systerarna i köket i Island Pond.

en vägghylla står hundratals glasburkar med egenhändigt inplockade örter med trevligt målade etiketter. I ett annat hörn finns olika hantverk utlagda till försäljning. Det kan vara läderbälten, oljemålningar på trä eller duk, kläder m m som dessa syskon har tillverkat. Där kan du också finna böcker om naturlig matlagning, kort och brevpapper m m från kommunitetens tryckeri som finns på övre våningen av "the block".

Här finns också laboratorium för schampotillverkning och bageri. Fyra stycken är sysselsatta med bakning av lökbröd den här dagen. Vi får också se Leonard's ateljé och skyltverkstad. Hans reklamskyltar i trä kan man se lite varstans i Island Pond.

Nästa dag tisdag följer vi med till konserveringsfabriken där en syster, Mary Pike, visar hur man lägger in surkål i stora trätunnor för vinterbehovet. Caroline visar hur bearbetningen av olika grönsaker sker i de olika maskinerna. Vi utbyter tankar med Bill om självförsörjning och dess betydelse för Guds folk i framtiden. Vi behöver inte ta del av ett orättfärdigt konsumtionssamhälle utan Gud vill möta våra behov på livets alla områden. Han vill uppenbara sin rikedom och mångfald genom det bistånd som var lem giver i Kristi kropp och församling.

På onsdag går vi husesyn. Det finns elva hus gruppvis utspridda. Dessa uppvärms med ved som bröderna avverkar i skogen. Rummen är personligt och trivsamt inredda, ofta med tankvärda bibelspråk på väggarna.

I ett av husen finns kommunitetens läkarmottagning, i ett annat hus gemensamt klädföråd. Där lämnar man in kläder som man inte behöver för att

hitta något annat i kläd- eller skoväg. Varje hushåll har sin föreståndare som kan överblicka behoven, andligt och lekamtligt.

I källarplanet i Mill-house har Mike hängt upp fröställningar av olika växter till torkning, vilka används som utsäde till våren.

Bondgården

Torsdag; Vi besöker bondgården som två stycken hushåll ansvarar för. Här finns det 5 hästar, 10 kor, 18 getter, 6 får och 40 höns. Korna tillgodoser kommunitetens behov av mjölk och hästarna används i skogs- och jordbruket.

Denna dag pågår trimmning av kornas klövar. Ett gammalt hantverk som några bröder upptagit på nytt.

På hemvägen tittar vi in i instrumentverkstaden där Rodger och Kirby tillverkar gitarrer och dulcimers (ett sydamerikanskt instrument). När de inte gör eller reparerar instrument arbetar de i bilverkstaden mitt emot.

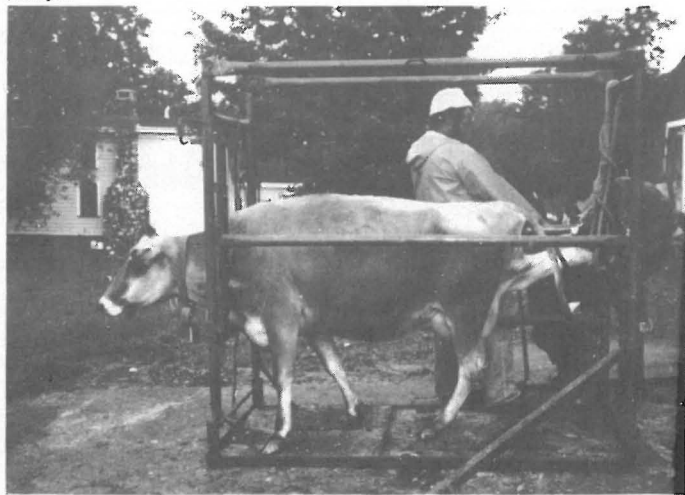
På kvällen är det möte i "the block" restaurangens övre våning. Bröder och systrar sitter i en stor ring och delger varandra helt spontant sina erfarenheter med Jesus Kristus, med avbrott för lovsång och bön.

På fredag praktiserar vi vegetarisk matlagning hos Joellen i Thimotys-house. Vi lär oss flera sätt att använda sojabönor som basmat.

På kvällen är det israelisk dans "till Herrens ära" i the block. Det är fascinerande att se hur barnen deltar och hur de kan de flesta av danserna. Musikbandet står på estraden och spelar trumpet, gitarr, banjo, flöjt, piano och trummor.

På lördagen är det dopförättning i sjön utanför Lake-house. Hela kommuniteten är samlade då Lisabeth och Jerry döps till Kristus. Under dagen förbere-

Trimning av kornas klövar. Ett gammalt hantverk som några bröder upptagit på nytt.

der de olika hushållen söndagens gemensamma kärleksmåltid.

På kvällen är det husförsamlingar i de olika husen. Vi är inbjudna till Mill-house där David och Patricia Jones bor med ett femtontal syskon. De har dukat på golvet med vit duk, levande ljus och blommor. Kuddar är utplacerade runt om till att sitta på. Vi blir först serverade tomatssoppa och sallad med bröd. Under tiden vi åter inleder David med ett bibelsammanhang, vi sjunger och delger varandra vittnesbörd. Det som man upplever starkast denna kväll är den förtätade atmosfären av kristlig kärlek som råder. En av bröderna bryter en bit av brödet som sedan skickas vidare. Var och en bryter en bit och ger sin nästa en kyss. Vinglasat sänds runt. Denna sed att sitta på golvet har syskonen fått från vännerna i Tyskland.

Alla dansar

På söndagen är det förmiddagsmöte i "the block". "Herrrens dag" inleds med dans, där alla deltagar. Efter en timme går barnen ut för att ha eget möte och de vuxna sätter sig i en ring, och läser bibeln, vittnar och sjunger. Denna söndag meddelade en syster att hon ville bli döpt och två timmar senare var det dopförrättning nere vid sjön igen.

Följande vecka besöker vi trädgården som omfattar sju tunnland strax utanför Island Pond. Här är 5-7 st syskon engagerade med att skörda grönsaker och rotfrukter. Skipper berättar att de använder häst vid plöjning av jorden och visar de olika redskapen. Han berättar hur Gud har välsignat deras arbete och gett dem visdom och vägledning då de helt oerfarna påbörjade arbetet med åkerna för tre år sedan. Nu är de i stort sett helt självförsörjande på mat.

Det råder en stark trovisshet och pionjäranda bland dessa bröder och systrar i Island Pond. Alla uttrycker glädje och tacksamhet över att ha fått kontakt med trossyskon i Sverige och önskar ett utbyte av erfarenhet på trons väg.

Gud vill förena och avskilja sitt egendomsfolk över alla gränser, denna sista tid innan Jesus kommer tillbaka.

Solveig Skogesjö

**"North East
Kingdom Community"**
Box C, Island Pond
Vermont 05846 USA

SVÅRA TIDER

forts. fr. sid. 7

den nya tidens människa! Bara i några få ord beskrev han både systemet och den nya människotypen. Träffsäkert talade han om den moderna människan, som skulle komma, och han gjorde det redan för bortåt 2000 år sedan.

Läser vi vidare i beskrivningen av den yttersta tiden heter det följande:

"Människorna skola då vara...övermodiga".

Att vara övermodig är att vara fri till självhävdelse, d v s fri att hävda sig själv.

En passion

Det heter också:

"Människorna skola då vara...smädelystna".

Smädelystnad är en passion, som liknar kärleken till penningen. Man njuter passionerat av att smäda. Smädelsen är uttryck för överlägsenhet och trygghet. Smädar, nedvärderar och trampar det som är heligt under sina fötter gör bara den som känner sig säker. Sådana människor har gjort ogudaktigheten till högsta målsättning och smädelsen till dygd. De smädar Gud och menar sig ha all anledning till det på grund av de mängder vanmäktiga materialister och förslavade kristna, som de ser jaga profit och makt.

Hur skall vi då översätta ordet "smädelysten"? Smädelysten är att vara fri från ödmjukhet och fri från kravet på att underordna sig. Det typiska för den sista tidens oberoende supermänniska, är att hon inte bara smädar Gud utan också gör sig själv till gud. Så börjar hon dyrka sig själv, sitt eget och de skapade tingen, under det att hon blir alltmer djävulslik, demoniserad och farlig för sig själv och andra.

Det var en kuslig bild Paulus tecknade av den yttersta tidens människa. Låt oss läsa vidare i bibeln:

Fri att exploatera

"Människorna skola då vara...olydiga mot sina föräldrar".

Vad är det att vara olydig mot sina föräldrar? Det är att vara fri att göra vad man vill ut-

an någon som helst ängslan för repressalier eller bestraffning. Människan skall ha alla rättigheter men i stort sett inga skyldigheter. Hon skall ha rätt att exploatera sin egen kropp som hon själv finner. Kvinnan skall kunna säga: "Är det inte min kropp, och gör jag då inte vad jag vill med den?" Mannen skall kunna säga: "Är det inte min kropp! Jag gör väl vad jag vill med min tid och mina resurser."

Att göra vad man vill leder till många allvarliga konsekvenser. Hur skall man få disciplin i ett hem där föräldrarna i gärning demonstrativt gör vad de själva vill utan att först fråga Gud? Om man praktiserar ett sådant livsmönster, är det självklart att egenviljan fortplantas till senare generationer. Far gör sig oberoende av mor och mor gör sig oberoende av far. De skaffar sig skilda intressen och egna inkomstkällor. De har var sin bil, egna nöjen och isolerar sig var och en i sin egen värld. De skapar attityder av oberoende, vilka sammantaget formar den nya människotypen.

Ondskan bryter fram

Det är inför anstormningen av sådana själviska medborgare samhället måste utrusta sig med poliser, kontrollorgan, lagstiftning och teknologi för att kunna bevaka varje steg människorna tar. Nu kommer en generation som gjort till sin heliga princip att i humanismens och demokratins namn göra vad man vill nästan oberoende till vilket pris. Om det betyder att man föröder sitt arv, sitt fosterland, sin kropp, eller sin tid, tycks inte spela någon roll. Det som försiggår är en våldsam anstormning emot alla skyddsmurar som Gud satt upp för att bevara mänsklighetens fortbestånd, fosterlandets gränser och familjens integritet. Då murarna rivs, bryter ondskan fram. Ur människans självhävdelse växer internationalismen och övermäktiga världsvälden upp.

Så småningom uppenbara sig de nya attityderna i allt djupare individuella mentala defekter. Människorna blir besinningslösa och fria från ansvar i allt vad de tänker och gör. När alla intellektuella spärrar forcerats, alla emotionella bindningar sprängts och allt socialt ansvar gått förlorat finns inga moraliska hämningar kvar. Människan blir svekfull och förrädisk.

Mina vänner, vi är snart framme vid den tidpunkt, då det är livsfarligt att överhuvud taget anförtro sig åt en människa. Ja, i ett trängt ögonblick är man idag beredd att även förråda sin bästa vän. Det är farligt att öppna sig, att uttala sig och att biktas sig. När som helst kan det missbrukas och i stället användas som vapen emot en själv.

Det är farligt på arbetsplatsen — det är påhopp, förtal och utfrysningar. Det är farligt att vara avvikande, farligt att inte gilla ishockey, fotboll och idrott. Det är farligt att inte känna till den sista TV-thrillern. Det är farligt att inte känna till teater och annat nonsens.

Det är farligt för barnen i sandlådan. Det är farligt att inte kunna ropa: "Djävla kärning" eller "Håll käften på dig gubbdjävul".

Det är farligt att inte ställa upp vid val och folkfester.

Det är farligt att inte följa pöbelhoparna. Ondskan har fått fria händer och opererar i tygellösa och besinningslösa människor, som blir allt mer förrädiska. Det är farligt att ha bestämda åsikter i moraliska frågor och hävda dem.

Det är hänsynslösa krafter människan frigjort. Genom sin egen makt har hon öppnat avgrundens brunn, och vi ser hur röken stiger upp. Det är en rök som förgiftar hela mänskligheten.

Mina vänner, jag har ingen kulturoptimism. Det enda jag hoppas på, det är att Jesus skall komma. Det finns ingen annan lösning om vi inte skall förgås. För den yttersta tidens människa finns bara alternativen att antingen fly eller anpassa sig.

Vi bedrar oss

Det är en fruktansvärd beskrivning Paulus gör av den yttersta tidens människa. Det heter vidare i 2 Tim 3:4.

"Människorna skola då vara...förblindade av högmod".

Det står inte att människorna är blindade, utan förblindade. Det är detsamma som att ha en bindel för ögonen. En människa, som är förblindad av högmod, vill aldrig inse verkligheten och sanningen. Att alltid vilja dekorera och skönmåla verkligheten, kallar bibeln för högmod.

Låt oss ta ett exempel! Att kunna bibehålla vårt lands hövud!

SVÅRA TIDER

forts. fr. sid. 21

ga standard är idag beroende av att vi får ta emot väldiga lån från utlandet. Det är i längden en ohållbar situation. Man kan fråga sig vad det då är som gör att vi inte förmår inse den faktiska situationen, ta konsekvenserna av det och resolut sänka standarden? Jo, vi är förblindade av högmod. Vi har det svenska namnet, den svenska traditionen och den svenska tekniken som skall ordna upp det, tror vi. Men vi bedrar oss.

Krisen kommer

Det liknar situationen som var efter kriget när krigslarmet hade tystnat över världen. Då sade politikerna: "Vi klarade krisen!" I verkligheten hade dessa stora män mitt under krisen vädjat till de små människorna om att de ivrigt skulle bedja för nationens framtid. Och de bad, men när faran var över, hette det att det var vi själva som klarade krisen.

Det är möjligt att vi klarade krisen. Den kris som nu kommer, klarar vi dock inte. Nu är det inte nazismen som utgör hotet. Det är inte heller kommunismen som infiltrerar och underminerar i samhället. Det är andra och farligare krafter som nu verkar för att bryta sönder gemenskapen. Det är materialismen.

Materialismen är mycket farligare än någon annan filosofi. Den har verkat så underminerande ibland oss, så att vi knappast kan tänka förnuftigt längre. Vi är förblindade av högmod och kan knappast skilja på höger eller vänster, rätt eller fel. Krisen som nu kommer klarar vi aldrig, inte ens om vi tillgriper hjälmar eller tanks, bomber eller kanoner.

Att vända utvecklingen kan bara lyckas om Gud får mobilisera en bedjande armé, som kryper fram på knä och ropar: "Herre förbarma dig ännu en gång över vårt land! Ge oss en möjlighet till för våra barns skull! Låt oss få återbetala något av skulden genom att i de sista flyende minuterna viga oss åt dig och genom det frälsa en skara in i dina eviga boningar!"

Utan förmåga att älska

Den yttersta tidens människa har knappast några tilltalande

egenskaper. Det står till sist i 2 Tim. 3:

"De skola älska vällust mer än Gud".

Den yttersta tidens människor skall älska intensivt och passionerat, men inte ett levande objekt, för det förmår de inte, utan ett ting. De skall inte älska fosterlandet mer än Gud, inte skapelsen eller sina barn mer än Gud. Den tiden är passé då man visste om sådana värden. De skall älska vällust mer än Gud.

Här möter vi den religiösa jäsningsprocessens slutprodukt. Det är den förstörda människan, som inte kan räddas utan måste skördas för de boningar som är tillredda för djävulen och hans änglar.

"De skola hava ett sken av gudsfruktan", heter det slutligen. Deras liv skall kännetecknas av skenkristendom, skenreligiositet, plagiat, förfalskningar, imitationer och teater. De skall vara präglade av ytlighet, yttre illuminationer och kulisser.

"De skola hava ett sken av gudsfruktan men skola icke vilja veta av dess kraft". Den yttersta tidens människor skall inte vilja veta av den pånyttfödande kraften, omvändelsens kraft, andedopets kraft, helbrägdagörelsens och helgelsens kraft, d v s korsets kraft. De skall förneka korset.

Så kommer slutklämmen:

"Vänd dig bort ifrån sådana!"

Det är en klar uppmaning. Bibeln gör oss inte till åskådare utan till Guds medarbetare och medagerande. Vi skall göra precis som Gud har gjort. Han har vänt sig bort, och vi vänder oss också därför bort. Vi gör det genom att gå ut ur kulturen, föreningslivet, det ekonomiska mönstret, livsstilar och modeller för att bygga upp en annan gemenskap utifrån vad Skriften allena säger. Vi går ut ifrån världen för att komma in i Jesus Kristus.

Hur skall uttåget då ske? Det måste bli radikala ställningstaganden. Det står inte bara: *"Vänd dig bort ifrån sådana!"*. Det står till och med: *"Vänd dig bort ifrån sådana!"*

Den demokrati som vi i vårt land förespråkar som en modell för andra länder i hela världen att ta efter, är egentligen inte mera än bara ett steg av många emot den totala mänskliga förruttnelsen. Vad vi först måste

göra är att på nytt upprätta de gamla auktoriteterna. Vi måste ge Guds ord makten! Vi måste få apostlar, profeter, lärare, herdar och evangelister. Det innebär att vi måste vända oss bort ifrån alla demokratiska skenideal, som skapar en skenvärld med skenfagra löften och fabler.

Församlingen

Låt oss i stället bygga upp församlingen! Vi måste börja med att *"vända oss bort"*. På ett ställe i Skriften står det: *"Dragen ut ifrån henne?"* Bibeln syftar på ett religiöst system, som vi måste lämna.

Vi vinner inte världen genom lismande och förbindlig inställsamhet, genom flin, handklappningar, ryggdunkningar eller genom att se snälla och trevliga ut. Världen vinnes utslutande genom att vi vänder oss från världen och i handling anger riktningen mot det nya målet.

Låt oss inte glömma vad Jesus sade: *"Kom ihåg Lots hustru!"* Han sade inte: *"Kom ihåg Lot!"*

Man tycker att Jesus borde ha varit lite mer positiv och pekat på Lot, som i alla fall kravlade sig ända fram till Soar och blev räddad. Men Jesus sade: *"Kom ihåg Lots hustru!"*

Hade Lot fått med sig sin hustru, hade hon byggt upp ett nytt Sodom i miniatyr uppe i Soar. Hon hade nämligen fortfarande sitt hjärta kvar i Sodom. När hon vände sig om på slätten och såg sig tillbaka, fick hon se hur lågorna slickade hennes egendomar, hennes familjeklenoder, dräkter, hus och vänner. Hon ville se sig tillbaka

för att gråta och sörja. Hon ville visa sin delaktighet med dem som var kvar. Hon var både positivt och negativt inställd till Sodom och Gomorra. Hon tänkte att i sista stund kanske kunna rädda någonting av sitt och de sina.

"Vänd dig bort ifrån sådana!" säger bibeln. Se emot målet! Den som vill leva gudfruktigt kommer att lida förföljelse. Ändock kommer de att hitta sin plats uppe i "bergen", nära Gud på löftets grund.

När Lots hustru såg sig tillbaka förvandlades hon till en saltstod. Allt det som fanns i atmosfären omkring henne tog form i hennes liv. På den saltbemängda slätten, förvandlades hon till ett med sin omgivning. Hon hade inte liv nog för att komma igenom. Därför dog hon, och hon står idag som ett varnande exempel i historien. Kom ihåg henne!

Risken för oss är också att vi förvandlas, inte till "salt", utan till "socker". Risken är att vi blir sockersöta kristna, som älskar allt utan åtskillnad och passionerat slösar tid och kraft på både djävul och demoner. Vi är så ekumeniska, så att vi kan umgås med precis vem som helst.

Kom ihåg Lots hustru! Har vi tänkt rädda vårt liv måste vi lämna både dem som är kvar i vår tids Sodom och de ting som är där. Det är inte bara Sodoms eld som hotar, utan också slätens atmosfär. Så länge vi är på vandring, befinner vi oss i farozonen.

Se framåt och uppåt! Skilj dig ifrån sådana och bli frälst! AMEN. ■

Midnattsropet

blir månadstidning!

Dags att förnya
prenumerationen **1982**

□ Midnattsropet går in på ny årgång. I 22 år har den hittills fungerat som väckarklocka för skaror av människor. Att Midnattsropet behövs har vi fått många bevis på.

□ När nu det nya året börjar måste vi vidta vissa förändringar. I stället för en rad dubbelnummer garanterar vi att kommande år ge ut 12 hela nummer på minst 24 sidor eller mer. Prenumerationspriset blir dock oförändrat vilket motiveras av de ökade tryck- och portokostnaderna.

Prenumerationspriser: Helår 60:-, Halvår 32:-
Använd bifogade inbetalningskort!

Arne Imsen åter anmäld för polisen

□ □ □ Arne Imsen är anmäld för brott mot utlänningslagen. Direkt hemkommen från Oslo politikammare där han suttit i förhör, anmäld för brott mot antidiskrimineringslagen, kallades han till ett nytt förhör med stockholmspolisens. Det verkar vara ett nytt påhopp i den långa raden av trakasserier mot Imsen och Maranataförsamlingen, från just utlänningspolisens.

Det började med att tre av deras män stormade in på Gamla Bro och grep en tysk broder som

nyligen kommit till församlingen. Både han och den övriga storfamiljen fick i "vanlig ordning" finna sig i en minst sagt förnedrande behandling av de tuffa och spydiga poliserna som återopade sina rättigheter att göra vad de ville. Den unge tyske brodern fördes till häktet på Kungsholmen där han förvarades under ett par veckor innan han forslades till västtyska gränsen.

Men därmed var alltså inte ärendet avslutet. Saken var nämligen den att gripandet skedde i köket

Två poliser i en razzia på Gamla Bro. En tysk broder, t h, grips och förpassas ur landet på ytterst oklara grunder.

där tysken stod. Aha, tänkte polisen högt, där kan vi klämma åt dom. Och så resulterade det i en anmälan mot Arne Imsen.

Nu hör det till saken att man från storfamiljen, innan polisen kom till Gam-

la Bro, ringt till invandrarverket och frågat om det var tillåtet för tysken att hjälpa till lite i storfamiljen, vilket invandrarverket inte kunde finna något hinder emot.

Det är trångt för den kristna församlingen att

odla någon djupare eller varaktig gemenskap med sina utländska bröder och systrar i Sverige idag. Och det verkar vara trångt med rörelsefriheten om man heter Arne Imsen.

Peter Ögren

Regeringen svarar på kritiken mot agaförbudet

□ □ □ Det blir tydligen en rafflande uppgörelse mellan sju maranataföräldrar och Sveriges regering inför Europadomstolen i Strasbourg snart. Allt tycks peka på det, då Europarådet, sensationellt valt att ta upp föräldrarnas anmälan mot regeringen och den svenska agalagen. Den slutliga behandlingen blir i själva Europadomstolen.

I en skrivelse i maj -81, uppmanade Europarådet svenska regeringen, att ge sin syn på föräldrarnas anmälan mot agalagen. Med det svar regeringen gav stod det klart att positionerna är fastlåsta. Föräldrarna tillbakavisar på

alla punkter den överlägsna, nästan raljanta, skrivelsen.

Då samtliga skrivelser och handlingar enligt Europarådets bestämmelser är konfidentiella har vi här inte möjlighet att gå närmare in på innehållet. Som förälder och anmälare har man dock all anledning att förvånas över regeringens nästan lite fanatiska övertoner i sina tolkningar av Europarådets konvention. Det kan väl inte betecknas som något annat då man börjar tillampa en artikel om tortyr å la nazisternas koncentrationsläger på föräldrars användande av fysiska korrekionsmedel baserade på kristen

grund.

Regeringen inte bara bekräftar kränkningen av anmälarnas rättigheter. De befäster och utvidgar den i sitt svar. Är det den utvecklingen regeringen vill ha, så kan man konstatera att föräldrarna är på rätt väg. Då handlar det inte längre enbart om en kamp för mänskliga fri- och rättigheter utan också om ett gräsrotternas försvar för den demokrati som regeringen menar sig representera, men i själva verket attackerar. Det är med stor spänning man ser fram mot den vidareutvecklingen i Europarådet.

Peter Ögren

Böter för hemundervisning?

□ □ □ Är det dags för böter och polishämtning av barnen nu? Ja, i varje fall tycks familjerna i Hare Krishna kollektivet, Botkyrka, och 5 av deras barn vara i riskzonen. Detta sedan skolstyrelse, länskolnämnd och kammarrätt kategoriskt vägrat att ge något rum för deras hemundervisning, som pågått sedan nov. -80.

Eftersom föräldrarna vägrar skicka sina barn till skolan "tredskas" föräldrarna, enligt skolstyrelsen och den anser sig därför ha rätt att utkräva böter. Nu har föräldrarna visserligen retirerat något och lämnat in ansökan

om enskild skola istället för enskild undervisning i hemmet. I väntan på beslut i ärendet skall barnen skickas till den "vanliga skolan" säger skolstyrelsen och menar sig ha lagen på sin sida.

Vi tar här inte ställning till Hare Krishnas religiösa budskap men vi måste alltid försvara föräldrarnas lagliga och mänskliga rätt att undervisa och fostra sina barn i överensstämmelse med deras religiösa övertygelse. Det återstår nu att se om myndigheterna är beredda att klämma åt barnen och göra allvar av hotet om böter och polishämtning.

Peter Ögren

När skall kristna föräldrar vakna?

□ □ □ Omkring 22 000 barn är för närvarande omhändertagna av samhället. Det är "europarekord" och siffran ligger betydligt högre än i samtliga europeiska länder, även de övriga nordiska.

Men fler och fler för-

äldrar vaknar nu upp över situationen och börja ta reda på och hävda sina rättigheter gentemot samhället.

— Barnen är inga planter, som man kan rycka upp och plantera om någon annanstans, hur som

helst. De är emotionellt, socialt och psykologiskt sammanlänkade med föräldrarna!

Detta, samt mycket annat hävdades nyligen då det hölls en sk föräldrariksdag i Kulturhuset i Stockholm. I samband med denna weekendriksdag hann man också konstitueras ett nytt riksförbund — RFFR, Riksförbundet för familjers rättigheter.

För uttalandet ovan

står Sven Hessle, psykolog och en av initiativtagarna till bildandet av RFFR.

RFFR vill alltså tillvarata familjers rättigheter gentemot de sociala myndigheterna. Man förklarar bl a att "förbundet skall verka för barns och föräldrars gemensamma rätt" och "...medverka till att familjer får personligt stöd i samband med hot om omhändertagande eller då barn omhänderta-

gits för samhällsvård" samt "verka för rättssäkerhet vid samhällsinsrippingen och för att alternativ till separation av föräldrar och barn upprätthålles".

Men när ska någonsin de kristna föräldrarna inse, hävda samt ta mod att utnyttja sin rätt att ta tillbaka barnen som mer eller mindre omhändertagits av samhället genom skolan?

Bo M Högländer

VI VILL UNDERVISA

ratat föräldrapar som skulle samlas. Då han inte kunde komma tog de med sig tidningen Pilgrimen och delade ut till samtliga deltagare.

Det finns väldigt många som är vakna över de här tingen i kretsar långt utanför våra led. Där kan vi få vara med som en inspirationskälla....

Ja snöbollen rullar vidare och står inte att hejda. Den bara fortsätter. I Norge, i Sverige, i USA och många flera ställen. Ibland över jord i ett generöst samhälle, ibland under jord under förhållanden där samhället valt att gå mera restriktivt fram. Men oavsett förhållanden så fortsätter den att rulla vidare in i nya generationer av föräldrahjärtan och bli till stor välsignelse för nya generationer av barnhjärtan.

forts. fr. sid. 15

BREV TILL...

tänka att ett stort antal mötesdeltagare under Pilgrimsfolkets möten gjort sig skyldiga till en hel rad förbrytelser under åberopande av antidiskrimineringslagen, såsom störande av religiös sammankomst, störande av allmän ordning, vägran att efterkomma polismans order, uppvigling, skadegörelse, olaga hot, egenmäktigt förfarande, ärekränkning samt misshandel m m utan att mötesarrangörernas rättmätiga krav på rättskydd kunde tillgodoses på något sätt.

För oss synes mönstret indikera ett långt framskridet rätts-haveri, mera än ett spontant övertramp."

forts. fr. sid. 15

ANTIDISKRIMINERINGS-LAGEN

Nu finns det alltså en antidiskrimineringslag i Norge. Första fall som går till rättslig prövning blir en anmälan mot Arne Imsen och Jan-Egil Hafsa med anledning av Pilgrimsfolkets temadagar om homosexualitet nyligen. En andra anmälan föreligger mot Filadelfiaforlaget i Oslo för publiceringen av två böcker som berör homosexualitet, skrivna av den amerikanske evangelisten David Wilkerson.

Anmälningarna är särskilt upprörande med tanke på att de riktar sig mot kristna förkunnare. Farhågorna om att lagen skulle användas för att söka stoppa yttrandefriheten var alltså riktiga. Blir det fällande domar innebär det i realiteten att Guds ord inte längre fritt får predikas i Norge. I alla händel-

ser kommer lagen fortsatt-ningsvis att användas av de homosexuella aktivisterna för att skrämja de ännu reserverade till tystnad och bana väg för intensiv propaganda i press, skola och kyrka.

En liknande lag arbetar man nu på även i Sverige.

forts. fr. sid. 19

MEN GRANNKOMMUNEN

styrelsen förklarade att rätten till hemundervisning är klart och tydligt inskriven i skollagen. Kommunala skolstyrelser kunde dock av olika "politiska skäl" tänkas vilja ställa till krångel för de föräldrar, som av religiös eller filosofisk övertygelse vill ge sina barn en annan undervisning och miljö än den vanliga skolans, sade hon.

Måste familjen Carlsson begära "politisk asyl" eller kanske "religiös asyl" i Täby kommun för att få rätt att ge sin dotter hemundervisning? **AB**

forts. fr. sid. 19

NY STRID...

åringar utfördes samma år 604 abortingrepp. Och hos 16-åringar var siffran uppe i 1030 utförda aborter.

Till sist citerade insändaren advokat Lennart Hanes ord vid Nordiska juristmötet, där han pekade på den svenska rättens omvandling under det senaste decenniet: "En välkänd sanning historien igenom är att endast lagarna har kunnat ge människorna ett skydd mot tyranniet. Vårt lands demokratiserade rättsordning är ett lika starkt som tragiskt bevis på hur angeläget det är med en boskillnad mellan rätt och politik". Hanes avslutningsord var: "Skyddet för rättsordningen måste stärkas. Rättsstaten återupprättas."

forts. fr. sid. 13

FRÄLST GENOM...

Att döpa sig till en person innebär att man hänger sig åt honom. Vi möter tex uttrycket döpt till Mose i 1 Kor. 10:2. Israeliterna hängav sig här till sin ledare, därför att genom honom hade de sin enda möjlighet till frälsning. Gud hade genom Mose fört folket ut från Egypten. Genom Mose stav var det som vattnet skildes åt (2 Mos. 14:21) på Herrens order, och det heter om folket att de trodde på Herren och på hans tjänare Moses. (2 Mos. 14:31)

Symboliskt sett uttrycks detta i det kristna dopet genom att man icke döper sig själv, men "hänger" sig till dopförrättaren i den fulla förvisningen att han

skall föra dopkandidaten både ned och upp ur vattnet.

I det kristna dopet döper vi icke till profeten Mose, men vad mer är: profeten, översteprästen, kungen, ja FRÄLSAREN JESUS. I dopet hänger vi oss till frälsaren. Eftersom det i bibeln inte skiljs på omvändelse och dop som samlande begrepp för ordet frälsning, blir dopet den plats där vi säger ja till vår själs brudgum. En invigning äger rum. Vi döps till Jesus och hans namn, där vi upplever att vi motar, inte bara namnet, men också namnets rättigheter. (Se också Mark. 16:17-18) Jesus undervisar om äktenskapet att en förening äger rum. Han uttrycker det med orden "...de två skall varda ett kött" (Matt. 19:5). I dopets förbund äger samma förening rum. Vi blir ett med Kristus, ett med hans kropp, hans kropp som här i tiden är församlingen (Ef. 1:22-23). "De som då togo emot hans ord lät döpa sig och så ökades församlingen på den dagen med vid pass 3 000 själar". (Apg. 2:41)

Genom detta dop "inträder" vi såsom lem i Kristi kropp. I denna hans kropp finns ingen söndrande "inträdelseceremoni", därför heter det också i Skriften: "en kropp...ett dop" (Ef. 4:4-5). Här finns inget rum för dopekumenik.

Matt. 28:19-20

Det starkaste kortet barndöparna ändå tycks ha är Matt.28:19-20 där det heter: "...Gån förden-skull ut och gören alla folk till lärjungar, döpa dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder....."

Många finner här ett stöd för barndopet, eftersom ordet döpa kommer före ordet lära. Den som har studerat grekiska vet emellertid att ordet som förekommer före båda dessa uttryck, ordet Matheteuein, (på svenska översatt med "görande dem till lärjungar" förutsätter en förkunnselse av Ordet. Luther översatte samma verb i Apg. 14:21 med: "Och de förkunnade evangelium i den staden och vunno ganska många lärjungar". Ordningssföljden i Matt. 28 är därför riktig:

1. Görande dem till lärjungar, d v s leda till lärjungaskap genom ordets förkunnselse, vilket är tros-skapande. (Rom. 10:17)

2. Dop.

3. Lärande dem. d v s efter frälsningen fostrande och utvecklande kunskap.

Det var också på det sättet

apostlarna framställde sin undervisning t ex i Apg. 2. De talade (v. 22-36), detta skapade reaktion (v.37) och budskapet om omvändelse och dop blev förkunnat (v. 38). De som tog emot detta blev döpta (v. 41), för att sedan bli undervisade genom apostlarnas förkunnselse. (v. 42)

Brev från Afrika

Det duggar ganska tätt med brev från Afrika numera. Närmast man talar med syskonen på olika platser i landet så får man höra att David eller Travis har skrivit. Till undertecknad har det också kommit hälsningar från Spaine-Young i Sierra Leone. Alla brev har ett gemensamt: "När kommer ni hit och hälsar på?"

Då Bamijoko, som Spaine-Young kallas, inte kunde komma till sommarkonferensen skickade församlingen ett banner i mörkröd sammet med en broderad karta över Sierra Leone och en hälsning från församlingen där till Maranataförsamlingen i Stockholm.

I det senaste brevet, som kom för någon vecka sedan, talar han om skolan. "Jag är fortfarande missnöjd med att arbeta i statens skola (Broder Bamijoko är ju lärare). Hade hoppats på att få alla papper och tillstånd undertecknade av regeringen så att vi hade kunnat börja undervisningen i vår egen skola redan nu i september. Men vi fortsätter att bedja att Herren skall vara barmhärtig och höra vårt rop."

I Nigeria hade man väntat att vi skulle komma i början på september. Då detta inte var möjligt berättar broder David att man tog sig tid och hade en vecka med bön och fasta. "Vi har bett intensivt för Maranatagemenskapen över hela Sverige och jag tror att Herren är maktigt verksam bland er."

David avslutar brevet med: "Skicka mina hälsningar vidare till hela gemenskapen i vår Herre Jesu Kristi namn. Herrens Nåd vare med er!"

PETER

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- Radio Maranatas sändningstider
- Mötestider
- Adresser och telefon
- Övrig verksamhet

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 8.45 • Tors 8.30 - 9.45, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00 • Sönd 23.30 - 24.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Månd 23.00 - 24.00 • Tisd 14.00 - 15.00 • Lörd 20.30 - 21.30 • Sönd 17.00 - 17.30

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65 - 8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, Pilgrimshem hotell, Klara
Toner bok- och musikshop, Pilgrimsboden
second-hand shop

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, 161 57 Bromma
Telefon: 08-37 58 31

PILGRIMSHEM

i Stockholms city
5 min från Centralen
BO BRA * ÄT GOTT
i lugn och trivsamt miljö
rök- alkohol och drogfritt
Gamla Brogat. 27
Tel. 08-23 52 30

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.30 Väckelsemöte • Västra Storgatan 3
Adress: Björkdahlsvägen 5, 633 69 Eskilstuna
Telefon: 016 - 257 40

Radio Maranata, 92,7 MHz: Månd - fred 09.00 - 10.00, Månd o. onsd 20.00 - 21.00
Postgiro: 88 88 56 - 2

Telefon: 016 - 25 740

Nytt & Begagnat, Gillbergavägen 25, Eskilstuna

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro eller Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 15.00 o. 19.00 Väckelsemöten (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 72

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Kortebovägen 49, 564 00 Bankeryd

Telefon: 036 - 11 19 95, 787 49

Radio Maranata 98,5 MHz: Månd 19.00 - 19.45 • Tisd, tors, fred, sönd, 20.30 - 21.30

Radio Maranatas Turkiska sändningstider: Onsd 20.30 - 21.00 • Lörd 19.00 - 20.00 Svenska/Turkiska
Telefon: 036 - 12 12 08

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

Välkommen att bo på

PARK HOTELL

Kyrkogatan 6, Jönköping
(Mitt emot Rådhuset)

**Enkelrum 95:-
Dubbelrum 135-145:-**

Rök-alkohol- och drogfritt!

Tel. 036 - 111995, 111996

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 17.00 Väckelsemöte

Post- och besöksadress: Lilla Rivöfjordsgatan 3, 317 23 Göteborg

Postgiro: 41 43 63 - 2

Telefon: 031 - 53 72 76

Radio Maranata, 94,9 MHz: Tisd o. tors 12.00 - 13.00, Onsd 22.00 - 23.00, Fred 19.30 - 20.30, Lörd 16.30 - 17.00

Telefon: 031 - 22 52 80

Pilgrimshem, Lilla Rivöfjordsg. 3, 317 23 Göteborg
Telefon: 031 - 53 72 76

MALMÖ

Mötestider: Tisd 19.30 • Lörd 19.30 • Sönd 11.00 o. 19.00

Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby
Telefon: 040 - 15 77 71

Postgiro: 58 32 01 - 9

Radio Maranata, 90,2 MHz: Tisd - fred 10.00 - 11.00, Månd - tors 19.30 - 20.30,
Telefon: 040 - 15 77 71

Bellevuebageriet, närbutik, servering: Geigersg. 55, Malmö

Bellevuetryckeriet: Vittskölvegat. 19, Malmö
Telefon: 040 - 15 77 77

GÄRDSHYTTAN

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gärd, 692 02 Hammar

Postgiro: 43 29 81 - 9

Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (Kontoret)

Pilgrimshem, Gärdshyttans Gärd, 692 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00

OBS!

**Midnattsropet
har fått
nytt postgiro!**

48 64 65 - 8

Midnattsropet har upphört att gälla som aktiebolag p g a nya bestämmelser. Försättningsvis kommer Midnattsropet att arbeta som enskild firma. Midnattsropet har samtidigt fått ett nytt postgironummer. Det gamla postgironumret har redan upphört att gälla.

☐ ☐ ☐ Inbetalningarna för prenumerationer, kommissionärsexemplaren m m måste därför nu göras via det nya postgironumret.

☐ ☐ ☐ Vi vill samtidigt påminna om att Midnattsropet behöver stöd i form av gåvor och offer, bl a på grund av kraftiga prisökningar på pappers- och portokostnader, vilket kommer att stiga ytterligare under hösten.

☐ ☐ ☐ Vi är därför mycket tack-samma till dem som skyndsamt betalar sin prenumeration eller som vill förmedla sitt stöd i form av gåvor eller offer för att möjliggöra Midnattsropets utgivande.

SANDVIKEN

Radio Maranata, 90 MHz: Tisd o. tors 19.00 - 20.00
Telefon: 026 - 25 28 18

**STÖD
RADIOMISSIONEN
Pg. 49 14 21 - 4**

UMEÅ

Besöksadress: Kungsgatan 23, Umeå

Postadress: Box 238, 901 05 Umeå

Radio Maranata, 89,8 MHz: Månd 8.30 - 9.30, 20.00 - 21.00, Tors 20.00 - 21.00, Sönd 12.30 - 13.30

Telefon: 090 - 19 11 44

Pilgrimsboden, Kungsgatan 23, Umeå

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön

Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge

Telefon: 00947 - 222 82 80

Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo

Telefon: 00947 - 222 82 40

**Följ väckelsearbetet
i Norge - LÅS**

PILGRIMEN

PILGRIMEN, Maridalsveien 323 C, Oslo 8, Tel. 02 - 22 82 40

Nyöversättningen av Nya Testamentet (Bibelkommissionens utgåva, Sthlm 1981) ligger sedan några månader på bokdiskarna och många har säkert redan hunnit läsa den. Många års enträgna forskningar och hårt arbete ligger bakom och resultatet inger respekt.

Fördelen med en ny översättning är just det faktum att det är en nyöversättning. Känslan av att kunna läsa så pass gamla texter på modernt språk är sällsam. Inte minst då det som här handlar om BIBELN, en av vår kulturs grundpelare och den genom tiderna största auktoritet inom religion, kultur, rättsväsende och litteratur.

Dess bilder och symboler har präglat vårt språk och dess budskap har fått många av de rörelser som rensat upp och reformerat vårt lands sociala, religiösa och kulturella liv.

Det är ingen överdrift att säga att bibeln stått i centrum i vår historia många generationer bakåt. Sedan den nu — till stor skada för hela vårt samhälle! — som en konsekvens av materialism och sekularisering lagts på hyllan tycks det som om den nu aktualiseras igen genom denna nya översättning.

En nyöversättning kan säkerligen (det beror till stor del på oss kristna) åter göra bibeltexterna och deras budskap mer tillgängliga för en bredare läskrets än vad som hittills varit fallet. I skolan skulle den kunna få en närmast enorm uppgift. Allmänbildande, upplysande, andligt vägledande...

1917 års översättning — kyrkobibeln kallad — har genom sin högprosa och sina många krångliga formuleringar avskräckt många som velat läsa bibeln. En enbart yttlig jämförelse mellan de två översättningarna avslöjar genast många språkliga fördelar i den nya översättningen.

Behaglig läsning

Texten flyter på normal, enkel svenska. De i den äldre översättningen så flitigt använda (men i de flesta fall onödiga) "som", "såsom", "och", "på det att" och liknande uttryck upptäcks enbart i sitt rätta sammanhang. Det är en behaglig och angenäm läsning, helt enkelt.

Låt oss ta något exempel. Ett av de kanske mest svärbegripliga sammanhangen i Nya Testamentet är Rom. 5. I den gamla

översättningen läser man i v. 15:

"Ty genom en endas fall de många hava blivit döden underlagda, så har ännu mycket mer Guds nåd och gåvan i och genom nåd — vilken, också den, är kommen genom en enda människa, Jesus Kristus — blivit på ett överflödande sätt de många beskärd."

Och samma text i den nya översättningen:

"Om alla dog genom en endas överträdelse, så har nu alla fått del av Guds överflödande nåd, nådegåvan som bestod i en enda människa, Jesus Kristus."

Exemplet visar tydligt de två olika översättningsstilarna. 1917 års översättning är högravande och i många fall krångligt parafaserad. Nya översättningen är klar och sammanfattande, utan onödiga omskrivningar.

Svaga sidor

En översättnings svaga sidor upptäcker man nog inte förrän man läst den en tid. Personligen reagerar jag bl a på den bristande konsekvensen i användandet av versalt "A" i "Anden" i Bibelkommissionens utgåva. I en hel del uppenbara fall, där det tydligt handlar om Guds Ande, har man gement "a". Ett exempel är Joh. 14:25: *"Men Hjälparen, den heliga anden som Fadern skall sända i mitt namn, Han skall lära er..."*

På den punkten är 1917 års översättning mer konsekvent.

I ivern att inte behålla förlegade begrepp och uttryck har man kanske också kompromissat med grundtextens mening som i exempelvis Matt. 25:1:

"Då blir det med himmelriket som när tio unga flickor gick ut med sina facklor för att möta brudgummen."

Har man valt "unga flickor" i stället för "jungfrur" på grund av att betydelsen av jungfru i vår tid är en annan? Eller har man utgått ifrån att den tidens "jungfru" och "unga flicka" täcktes av ett och samma be-

Rent tendentiösa, i många fall, är däremot *noterna*. Många inom den "fundamentalistiska" kristenheten är överens om att den sk historiskt-kritiska (också kallad den "liberala") synen här kommer till uttryck. Där verkar tyvärr noterna mer förvirrande och förledande i stället för förklarande och upplysande.

I noten till Ef. 3:1 sägs det aningen vagt: "Det har ifrågasatts om alla (brev) härrör från Paulus själv." Ett för sammanhanget onödigt konstaterande som dessutom inte anger av vem eller vilka eller varför brevens äktenskap skulle ha ifrågasatts.

Detsamma kan sägas om not till 1Tim.1:2: "Skilnaderna (mellan pasoralbrev och andra av Pauli brev) har drivit många utläggare till antagandet att pasoralbrev inte är skrivna av Paulus själv, utan någon efterföljare som velat tillämpa hans läror på senare förhållanden. Om Paulus är den verkliga författaren, härrör breven sannolikt från den sista perioden av hans liv."

Några av noterna ger dock enbart värdefulla historiska upplysningar om man vill sätta in bibelordet i dess historiska sammanhang.

Spännande

Till sist, med risk för upprepning: Den som vill tränga in i bibelordet bör inte läsa enbart en översättning. Det är alltid spännande att ha flera olika översättningar till hands då man läser eller studerar bibeln och jämföra texterna och översättarnas val av nyckelord. Darbys, Åkessons, Hedegårds, den nyutkomna av Bo Giertz m fl finns att tillgå i handeln. Äldre översättningar är alltid värdefulla och givetvis är 1917 års översättning inte helt förkastlig. Dessutom finns nu alltså Nya Testamentet, Bibelkommissionens utgåva 1981 utgiven på flera olika kristna förlag och i olika pris- och kvalitetsklasser. Den är onekligen en av de bättre översättningarna.

Vi kan alltså rekommendera den, men den bör läsas på samma sätt som alla andra översättningar, gärna i jämförelse med flera olika och främst i ödmjuk insikt om att det är Guds ord man umgås med — Hans egen skrivna uppenbarelse till hela mänskligheten och varje individ särskilt.

grepp men att i vårt språkmedvetande "unga flickor" bäst motsvarar ordet? Eftersom en ung flicka inte nödvändigtvis i vår tid är synonymt med jungfru...

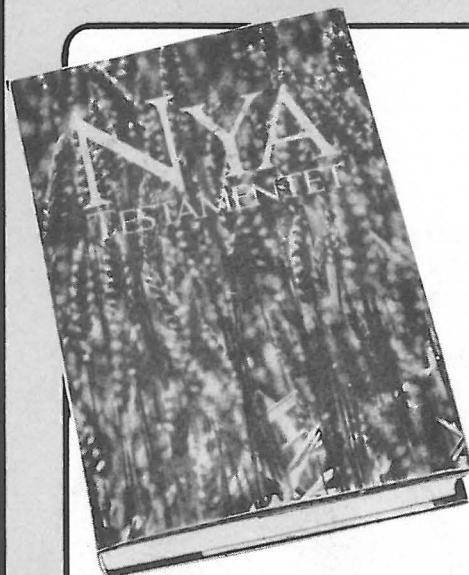
Kanske är detta ett exempel på att ingen epoks bibelöversättning kan undgå att i någon mån präglas av sin tids tänkande, värderingar och "anda", som ju inte minst kommer till uttryck i språket.

Gångna tiders översättningar bestyrker detta. Karl XII:s bibel innehåller ett mustigt och kraftfullt språk där 1917 års översättning vid en jämförelse ter sig som (enligt författaren Jan Myrdal) "ett blekt kastrat". I varje fall kan den nog, jämförd med flera andra översättningar, sägas vara utslätad och betydligt mer parafaserad (omskrivnen).

Tendensiösa noter

Bibelkommissionens utgåva kan dessutom på det stora hela sägas vara mer trogen grundtexten än kyrkobibeln — med några undantag. Den vakne och vane bibelläsaren som gjort det till en god vana att alltid jämföra olika översättningar upptäcker snart bristerna och behöver inte "luras" av översättningen. Men i stort sett är den alltså tillförlitlig.

Klara Toner

Bibelkommissionens nya översättning

Vi kan nu erbjuda ett specialpris på nya översättningen för dig som vill använda de stundande helgerna för evangelisation.

Priser (Ord. pr. 62:-)

1 st. 49:- per ex. 10 st. 45:- per ex. 25 st. 39:- per ex.

Beställ idag!

Dessutom: Biblar, Nya Testamenten, samt bibeldelar på många språk,

Textexempel ur nya översättningen:

"Låt inte lura er på något vis. Ty först måste avfallet ske och laglöshetens människa uppenbaras, undergångens son, motståndaren, han som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt och sätter sig i Guds tempel och utger sig för att vara Gud. Minns ni inte att jag sade detta redan när jag var hos er? Och ni vet vad det är som nu hindrar honom, så att han inte kan träda fram förrän hans stund är inne. Ty laglösheten är redan verksam, som en hemlighet; det som återstår är att han som ännu hindrar röjs ur vägen. Då skall den Laglöse uppenbaras, han som herren Jesus skall dräpa med andedräkten ur sin mun och förinta med glansen vid sin ankomst."

2 Thess. 2:3-8

Till hjälp i bibelstudiet:

■ VAD BIBELN LÄR

R.A. Torrey

Inb. 90:- kr

■ BIBELNS INSPIRATION OCH AUKTORITET

René Pache

Inb. 60:- kr

■ BIBLISK ORDBOK.

Bensow. Systematisk uppställning av orden i Bibeln.

Inb. 125:- kr

■ ILL. BIBELHANDBOK.

En biblisk uppslagsbok.

Inb. 200:- kr

■ VAD SÄGER GRUNDTEXTEN?

Folke Boberg. Åskådliggör orden i grundtexten för den som ej studerat hebreiska och grekiska.

Inb. 138:- kr

Tänker du skaffa PIANO?

Kontakta oss. Vi har ett antal begagnade, nyrenoverade pianon av olika märken och prisklasser.

Sänd mig mot postförskott

- st Bibelkommissionens nya översättning.
..... st Vad bibeln lär.
..... st Bibelns inspiration och auktoritet.
..... st Biblisk ordbok.
..... st Ill. bibelhandbok.
..... st Vad säger grundtexten.

Namn:

Bostad:

Postnr, adr:

Tel: /

Orderadress: Klara Toner, Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08-23 52 30

Besöksadress: Gamla Brogatan 27, Stockholm

Men när tiden var fullbordad, sände Gud sin son, född av kvinna och ställd under lagen. (Gal. 4:4)

Många röster i tiden hävdar att nu är slutet nära för kristendomen, att den kommer att dö ut av sig själv. Anti-religionens tid är inne och Jesus har inget gensvar hos människor i allmänhet.

Vi som har mött en personlig uppståndens Frälsare och av honom själv fått motta trons gåva, vi vet något annat. Kristendomen skall aldrig dö av sig själv, men de som önskar de levande kristna ur vägen skall likafullt få sitt svar. Bibeln som ateisterna har smålett åt och hånat har redan för många tusen år sedan gett dem sin dom.

Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi för alltid få vara hos Herren. (1 Tess. 4:16-17)

"Då skola två män vara tillsammans ute på marken; en skall bliva upptagen, och en skall lämnas kvar. Två kvinnor skola mala på samma kvarn; en skall bliva upptagen, och en skall lämnas kvar." (Matt. 24:40-41)

Trons människor, de levande kristna finns inte längre här. Det var Jesus som tog dem hem till sig.

Det är underligt på många sätt för oss som lever i dessa spännande dagar att se profetordet uppfyllas för var dag. Det som var säkert och orubbligt för bara några år sedan är idag i upplösningstillstånd. I dag talar man öppet om sin rädsla för ett atomkrig, och Uppenbarelsebokens skräckscener är med ens ytterst realistiska.

Vi har också stora problem i vårt eget samhälle. Normlösheten i barnuppfostran har lett till enorma ungdomsproblem. Dagligen läser vi rapporter från skolfronten om lärare som är helt maktlösa inför sina elever, därför att det är olagligt att utöva någon form av auktoritet.

Ingenting kan förändra den kurs samhället har valt, det går med fart mot ett fullständigt kaos. Gamla lagar som är uppbyggda på bibelns ord ersätts med nya ogudaktiga lagar, som det är omöjligt för en levande kristen att efterleva.

På grund av att man inte har något att tro på, blir tomheten i människans inre större och större, och

även om man försöker att fylla detta tomrum med tabletter och andra droger, tränger rädslan igenom. Nervproblemen blir allt större i vårt sjuka samhälle.

Min käre vän, det går inte an att dräpa din gudslängtan med olika preparat. Den längtan som Gud själv lade ned i dig då han skapade dig till sin avbild och bestämde dig att leva i gemenskap med sig själv. Men det finns ett svar på din outtalade längtan. Det är Jesus Kristus, individens enda Frälsare.

Snart är tiden mogen, syndens mått är rågat och det återstår bara dom för vårt folk och vår jord. Men ännu en gång ljuder ropet: Se han kommer!

Gud som sände sin son till världen för att sona det straff som vi var dömda till, han skall sända sin son till världen en andra gång för att evakuera de som tror på honom från detta inferno som måste gå över jorden.

Då Petrus anklagade sina landsmän för mordet på Jesus Kristus ger han dem ett oerhört vittnesbörd om Jesu kärlek.

"Nu vet jag väl, mina bröder, att I såväl som edra rådsherrar haven gjort detta, därför att I icke vissten bättre. Men Gud har på detta sätt låtit det gå i fullbordan, som han förut genom alla sina profeters mun hade förkunnat, nämligen att hans Smorde skulle lida. Gören därför bättring och omvänden eder, så att edra synder bliva utplånade, på det att tider av vederkvickelse må komma från Herren, i det att han sänder den Messias som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himmelen måste behålla intill de tider då allt skall bliva uprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun." (Apg. 3:17-21)

Gör därför bättring. Omvänd dig och du skall bli frälst!